

กระโถนช้างธรรมาสน์

ฉบับที่ ๕๔ เดือนสิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

เส้นทางพระโพธิสัตว์ (ต่อ)

ลงจากเขามันง่ายกว่าขึ้นหลายเท่า ผุ่งนกเค้าแมวคอยจับหนูอยู่
เคลื่อนถนน อากาศหนาวทำเอาโซเฟอร์ขับไปถูมือไป กว่าจะถึงเมือง
ตองตาก็แทบแข็งตาย ร้านอาหารแถวนี้เต็ม ต้องวิ่งเลยไปหาข้างหน้าที่
เมืองเมียนซาน...

ยอดเขาต้องตามีเจดีย์เพิ่มหลายองค์ สะพานที่ปีก่อนเขาให้อ้อม
หลบไปครึ่งโลกก็เสร็จเรียบร้อยแล้ว เลยสะพานไปเกือบชนกับรถที่สวน
มา ไอน้ำนี้วิ่งซัดซ้าย สงสัยว่าเพิ่งกลับมาจากเมืองไทย..! เข้าไปในตัวเมือง
เมียนซาน เลี้ยวขวาเข้าสู่วัดซุนลุน...

สังขารศักดิ์สิทธิ์ของหลวงปู่อกะวิ วัดซุนลุน เมืองเมียนซาน

สังขารศักดิ์สิทธิ์ของหลวงปู่อกะวิอยู่ที่นี้ ท่านมรณภาพมาสี่สิบ
กว่าปีแล้ว ร่างกายคล้ายกับหล่อด้วยทองแดง งามสมบูรณ์ไม่เนา
เปื่อย นับเป็นสังขารพระสุปฏิปันโนองค์ที่สามของพม่า ที่คณะของเราได้
กราบทำบุญในครั้งนี้ และรักษาได้ดีที่สุดขนาดสร้างพระเจดีย์ถวายไว้เลย...

ออกมานหาร้านอาหารจนเกือบทั่วเมือง พม่าเขามีแต่ร้านกาแฟ
จะกินข้าวกันต้องมือเที่ยงไปแล้ว ไปได้ร้านขายหมี่เล็ก ๆ ที่ลูกค้าแน่นตึง
พระต้องนั่งโต๊ะเดียวกับโยม ก้มหน้าก้มตาฉันให้มันหมดเรื่องหมดราว
จ่ายไป ๕๐๐ จิตพอดี...

พิพิธภัณฑ์พระบรมสารีริกธาตุ วัดโพธิ์พันต้น เมืองเมียนซาน

ไชยยนต์พาเลี้ยวเข้าไปยังวัดพระมหาธาตุโพธิ์พินต้น มีมณฑปสร้างใหม่ บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ และพระอรหันตธาตุมากมาย พล.ท.ชินยุนท์มาช่วยสร้างให้เหมือนกัน...

กราบชมโดยครบถ้วนทั้งพระธาตุเขี้ยวแก้วจำลองแล้ว เจ้าหน้าที่บอกว่า พระบรมธาตุเขี้ยวแก้วองค์จริงอยู่ที่เจ้าอาวาส ไปขอชมได้ที่นั่น พอขึ้นกุฏิไปแทบหงายทั้งยืน ทำไมพระธาตุมากมายมหาศาลอะไรเช่นนั้น เล่นบรรจุโหลขนาดยักษ์เป็นสิบๆ โหลเลย..!

กราบหลวงปู่โกญทัตญะพอทราบว่าเป็นคณะพระไทย ท่านรีบให้โยมเปิดเซฟให้ชม มีทั้งพระบรมสารีริกธาตุหลากสี เหมือนเพชรเหมือนพลอย สีเหลืองแฉวาวแบบไข่มุก ที่สำคัญคือพระบรมธาตุเขี้ยวแก้ว พระเกศาธาตุ และพระทันตธาตุ..!

คณะของเรากราบชมด้วยความปลาบปลื้มปิติใจ มีปัจจัยเท่าไรก็ถวายกันแต่หมดบงที่ตั้งไว้สำหรับทำบุญในแต่ละวัน เท่านั้นยังไม่พอ ท่านยังมอบพระบรมสารีริกธาตุให้อีกคนละ ๓ ขวดใบน้อย ที่ยิ่งไปกว่านั้น...

ท่านให้โยมนำพระบรมสารีริกธาตุหลากสี ที่เป็นของส่วนพระเศียร มาแบ่งให้ครบทุกคน ซ้ำยังสอนว่าต้องสวดมนต์ภาวนาอย่างน้อย ๑๕ นาทีทุกวัน และใน ๗ วัน ให้ถวายผลไม้ตรงกับวันเกิดของตน ๑ ครั้ง พระบรมสารีริกธาตุจะเสด็จมาเพิ่มเอง...

กราบลาท่าน อัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุขึ้นรถด้วยความปิติเป็นที่สุด นั่งภาวนามาจนถึงเมืองมิตตา เพิ่งจะหลับโม่งครึ่ง แต่ยอดโซเฟอร์แนะนำว่า ควรจะฉันทเพลที่นี่...เพราะว่าถ้าจะมีเมืองอีกที่ก็ร่วม ๕๐ ไมล์ ถ้ามันเลยเพลซะก่อนจะลำบากโดยใช้เหตุ...

พระบรมธาตุเขี้ยวแก้ว วัดโพธิ์พินต้น เมืองเมียนซาน

หลวงพ่อลาภะมุณี วัดมยุพะยา เมืองปะเลต

ค่าอาหาร ๑,๕๐๐ จิต คุ้มตรงห้องน้ำใหม่เอี่ยม เดินทางต่อถึงเมือง
เจ้าเส้ สิบล้อหลบรถม้าเบียดสองแถวตกถนนฝุ่นตลบ..! สงสารม้า
ไม่สงสารคนแบบนี้แยะหน่อยนะ...เมืองนี้น้ำมันเถื่อนแยะมาก เดิมเพิ่มให้
ลุงชาวอีก ๑๐ แกลลอน ๓,๒๐๐ จิต...

มาติดรถไฟตรงเมืองปะเลตพักใหญ่ แล้วเลี้ยวเข้าวัดมยุพะยา
วัดนี้มีของแปลกคือ มีงูเหลือมขนาดใหญ่จำนวนมาก มาอาศัยอยู่ในเจดีย์
ที่ตั้งพระพุทธรูป ตัวโตขนาดเสาเรือนก็มี เล็กขนาดขาอ่อนผู้ใหญ่ก็มี...

งูเหล่านี้มาอยู่เมื่อ ๒๒ ปีก่อน มีตายไป ๑ ตัว ทางวัดจัดงานเผา
กันเป็นที่เอิกเกริก พระประธานที่บรรดา งูใหญ่มาอาศัยชื่อ หลวงพ่อ
ลาภะมุณี พวกเรกราบพระไม่ได้ ชีนกราบถูกเหยียบแน่ เพราะคนแน่น
มาก จึงต้องกลับออกมาติดรถไฟอีกขบวนหนึ่ง...

ข้ามแม่น้ำเมียดแห่ง (แควน้อย) เข้าเขตเมืองมัททะเลย์
ไชยบุรีท่าเลี้ยวขวาหน้าพระเจดีย์สแวดอ ถนนสายนี้และที่สุด เป็นทางไป
ยังเมืองเมย์เมี้ยวของรัฐบาล พอเข้าเขตภูเขาถนนจึงดีใช้ได้ เขาเอา
นักโทษมาโบกรถตรงจุดอันตรายแทนตำรวจ...

คนไทยถือว่า “น้ำหกบกลี” เป็นจำนวนอันตราย ทางน้ำถ้า
เดินทางหกคน เขากลัวเรือจะหกคว่ำ ทางบกไปสี่คน เขาถือว่าไปหามผี
ส่วนทางพม่าถ้าขึ้นเขาขึ้นที่สูงเขาถือเลข ๙ ไปกัน ๙ คน เขาจะเก็บหิน
ใส่รถเป็นการเพิ่มตัวเลข เราจึงเห็นเตีกรถคันหน้าวิ่งเก็บหินเหยียงๆ

(มารู้ทีหลังว่าเจ้าพ่อหลักเมืองรัฐบาลมีเก้าอึ้ง ถ้ามาเก้าคน
พอดีถือว่าบังอาจดีเสมอ จึงต้องเก็บก้อนหินใส่รถไปให้เกินเก้าเอาไว้
คนก็หลอกผีได้เหมือนกันนี้..!)

คดเคี้ยวขึ้นเขาโดยตลอด จนมาถึงจุดพัก ๒๑ ไมล์ หยุดให้ลุงชาว พักเครื่องที่ร้อนฉ่ำ คณะของเราอาศัยร้านค้าผักฉันทกาแฟ อาตมาจั้นน้ำชาที่ เขาวางไว้ทุกโต๊ะแทนกาแฟ จนเครื่องเย็นดีแล้วจึงเดินทางต่อ หนทางเริ่ม ลงมากกว่าขึ้น...

บ้านเมืองเริ่มเป็นระเบียบเรียบร้อย ส่วนใหญ่เป็นตึก มุงหลังคา กระเบื้องหรือสังกะสี แสดงว่ามาตรฐานการครองชีพของชาวไทยใหญ่สูง กว่าชาวพม่ามาก สวนผักสวนดอกไม้มีมากขึ้น สมชื่อเมย์เมี้ยวเมืองดอกไม้ พอผ่านบ้านกันจิกง (เนินสระใหญ่) ก็เป็นเขตตัวเมือง...

วัดปัดอตา (ศรีเมือง) เมืองเมย์เมี้ยว

อากาศเย็นเฉียบทั้งที่ยังไม่บ่ายสาม เมย์เมี้ยวสูงจากระดับน้ำ ทะเลปานกลางสองพันสี่ร้อยเมตรเศษ ต่ำกว่าดอยอินทนนท์ประมาณ ๑๐๐ เมตรเท่านั้น สองข้างทางมีสตอเบอร์รี่ขายเพียบ ถึงหน้าโรงเรียน รวมเหล่านักเรียนนายทหาร ก็เลี้ยวซ้ายเข้าไป...

เสียงโวยวายมาจากข้างทาง ยามรักษาการณ์ถือปืนเล็กกลวิ่ง ออกมาสกัด พอทราบที่เรามาหาผู้กองฮันวินยุนท์ ลูกเขยของผู้หมวด กันยุนท์ ก็ขอโทษขอโพยบอกทางให้ ผู้กองแกเป็นอาจารย์สอนอยู่ที่นี้ ชื่อเสียงของอาจารย์เขาไม่เบาเหมือนกัน...

วนตามทหารอีกสองแห่ง ก็มาถึงบ้านพักนายทหารของผู้กอง ผู้หมวดกันยุนท์กับคำเวลูกสาวออกมาต้อนรับ คำเวมีศักดิ์เป็นน้องสาว ของทิดจิตร เพิ่งแต่งงานกับผู้กองได้ปีครึ่งเท่านั้น อายุปีนี้ ๒๒ ปี สมกับผู้กอง ที่อายุ ๒๗ เหมือนกิ่งทองใบหยก...

ผู้หมวดเลี้ยงกาแฟทุกคน แล้วพวกคณะของเรามาฝากให้พักที่ วัดปัดอตา (ศรีเมือง) ระหว่างรอเกณฑ์ทำความสะอาดที่พัก ท่านนาวินพามาชมสวนพฤกษศาสตร์รุกขะเพทะ คำผ่านประตูคนละสามจี้ต แต่คำ กล้องตัวละ ๕๐ จี้ต อะหยังกะแปงแต่..!

เมย์เมี้ยวหรือชื่อใหม่ว่าผืน อูลวิน เป็นเมืองข้าราชการตั้งแต่สมัย อังกฤษครองพม่า ตึกแบบเก่าๆ สวยงามเป็นสัดส่วน สวนรุกขะเพทะนี้เป็น สวนสาธารณะไปในตัว เย็นๆ แบบนี้ชาวบ้านมาเดินเล่นบ้าง เล่นดนตรีกัน บ้าง มองไปทางไหนก็มีแต่คนเต็มไปหมด...

จุดเด่นของสวนอยู่ที่ดินซากุระ กำลังออกดอกสีชมพูสะพรั่ง ไม้ดอกอื่นๆ เพิ่งปลุกเสริมยังไม่มิดอก ผีมือเขายังไม่ถึงเรา ที่อ่างขวางเขา

สวนพฤกษศาสตร์รุกขะเพทะ เมืองเมย์เมียว

น้ำตกปวยเกา สวยตรงไหนก็ไม่รู้..?

ปลูกในเรือนเพาะชำจนงามหยุด ถึงเวลาเอาไปเปลี่ยนได้เลย จึงมีดอกไม่สวยๆ ให้ชมทั้งปี...

กลับมาสร้งน้ำ บรีอว์..มันเย็นกว่าน้ำในตู้เย็นซะอีก กลั้นใจราดไปไม่กี่ชั้นคราวนี้สบาย...กลับขึ้นมาตรวจสอบบัญชีและเส้นทางที่เรามาตั้งแต่ด่านเจดีย์สามองค์ ถึงได้ทราบว่านอกจากเขาเปลี่ยนเมย์เมียวเป็นผืน อุ ลวินแล้ว ยังดึงมาอยู่มณฑลมัณฑะเลย์อีกด้วย...

นอนขดจนระบมไปทั้งตัว พลิกไปมูมไหนดก็หนาว แล้วมันดันตื่นตั้งแต่เที่ยงคืนซะอีก ภาวนาจนครบชุดก็ไม่สว่างซะที ลุกไปล้างหน้าเหม...มันหนาวจนหน้าหายไปเลย..! หายใจแต่ละที่ควันโขมงราวกับมังกรพ่นไฟ อากาศน่าจะอยู่ราวๆ ๑๐ องศาเซลเซียส...

กว่าทุกคนจะยอมสละที่นอนได้ ก็แทบต้องกราบไหว้วินวอนกันเลยทีเดียว ฝ่าลมหนาวไปตลาดหาซื้อผลไม้ วัวตัวหนึ่งยืนแทะสับปะรดอยู่ กว่าเจ้าของร้านจะเห็นก็หมดไปเกือบทั้งหัว เมย์เมียวมีผลไม้มาแต่คุณภาพยังไม่ดี แผงริมถนนขายแพงกว่าในตลาดตั้งครึ่งก่อน เมืองท่องเที่ยวก็มักเป็นอย่างนี้แหละ ต้องทำใจกับราคานักท่องเที่ยวเสมอ...

ซื้อองุ่นสด ๒ ชั่ง ๕๐๐ จีต อะโวคาโด ๘ ผล ๑๖๐ จีต ส้มราคาแพงกว่ามะละแหม่งเลยไม่ซื้อ ไปได้แอ๊ปเปิ้ลลูกละ ๖๐ จีตมา ๑๐ ผล แล้วไปฉันทบ้านผู้กองฮันวินยุนท์ เมื่อวานไปต้อนรับเจ้านายจึงไม่อยู่ วันนี้ออกมารับรองพระแข็งขัน ลงมือถ่ายรูปและบันทึกเสียงพระสวดด้วยตนเอง...

ถึงเป็นร้อยเอกแล้วก็ยังต้องกินเจียมอยู่เจียม ที่เสียงพระวันนี้สงสัยบ้านเขากินกันไปได้ครึ่งเดือน ให้พรแล้วพวกเราลากลับ

หลวงพ่พระมหาอานุกานตา (มหัศจรรย์)

ผู้หมวดกันยูนท์ตามมาเป็นมัคคุเทศก์ เลียบหน้าโรงเรียนนายทหาร เลี้ยวขวาผ่านหน้าตักปวยเกา ตรงไปยังถ้าพระมหานันทมุตต...

จ่ายค่าชมและค่าจอดรถไป ๖๐ จิต ลานหน้าถ้ามีร้านอาหารและ ร้านขายของป่า มีพวกสมุนไพร น้ำผึ้ง เนื้อแก้ง - กวางเป็นหลัก อากาศ ช่างนอกหนาวเฉียบ แต่ในถ้าอุ่นดี เสียงน้ำตกลั่นก้องไปทั้งถ้า..!

ยิ่งลึกยิ่งขึ้น น้ำหยดเปาะเปะราวกับฝนตก อึดอัดหายใจแทบไม่ ออก ช่างกำลังก่อแท่นสำหรับตั้งพระพุทธรูป และก่อพระเจดีย์องค์ใหญ่ มีคณะแขกฮินดูเดินสวนเข้าไป มันแทบชนพระตักน้ำยังไม่พลิกให้เลย..!

ออกมาชมหน้าตักหน้าถ้า ไม่มีอะไรประทับใจ เพราะลूपไปชม ที่ล่อซумаแล้ว มารอโชยุนท์เปลี่ยนน้ำมันเกียร์รถ กลิ่นเขาปึงเนื้อกวางลอย มาเตะจมูก ท่านปือป ท่านตุ่ ทิดจิตร อดใจไม่ได้ ถึงกับเรียไรเงินกันซื้อ ตัณฑ์หาพาเสียเงินหนอ..!

รถเสร็จไม่ทัน ท่านนาวินสั่งอาหารจีนมาฉั่นกัน มันทำได้ดีมาก ทั้งต้มทั้งผัดเหมือนกันหมด ต่างกันตรงวิธีปรุงเท่านั้น หลังอาหารทางร้าน ถวายชาร้อนรูปละถ้วย แสดงว่าค่าอาหารแพงแน่นอน นั่นไง...เดาหวย ไม่แมนแบบนี้ โดนไป ๑,๗๘๐ จิต..!

บรรดาฉิ่งฉับท้าวที่นารังเกียดพอกันทั้งไทยทั้งพม่า มามากขึ้น ทุกที่ อยากระนั้นเลยเปิดดีกว่า...ย้อนทางออกมาจนถึงจุดที่มีร้านขายของ มากๆ หน้าหน้าตักปวยเกา ของดีจริงเขาอยู่ตรงนี่เอง...หลวงพ่พระมหา อานุกานตา(มหัศจรรย์)...

หลวงพ่องค์นี้แกะสลักจากหินอ่อนหน้าตักประมาณ ๖ ศอก รัฐบาลพม่าจะนำไปมอบให้รัฐบาลจีนเพื่อสัมพันธไมตรี มาถึงตรงนี้

รถคว่ำ..! พยายามใช้รถเข็นยกเท่าไรก็ยกไม่ขึ้น จึงต้องสร้างศาลาประดิษฐานท่านไว้ตรงนี้มา ๒ ปีแล้ว...

กราบทำบุญด้วยความปีติ องค์ท่านงามจับใจจริงๆ ร้านค้าทุกร้านขายแต่รูปหลวงพ่อกิ่งนั้น...พอขยับมาปากทางเข้าน้ำตกที่อยู่ติดๆ กัน ร้านค้าแถวนี้ร้างหมด ย้ายไปอาศัยบาร์มีของหลวงพ่อกิ่งกันทั้งแถบ เข้าไปดูน้ำตกชะหน่อย ไหนๆ ก็มาถึงแล้ว...

น้ำตกสวยเกาเล็กนิดเดียว ร้านขายของส่วนใหญ่ขายไม้ดอกไม้ประดับเป็นหลัก..กลับไปส่งผู้หมวดกันยุนท์ แล้วเราเบิ่งกลับเส้นทางเดิม มายังจุดที่จุดพัก ๒๑ ไมล์ เช่นเคย ระหว่างทางมีสิบล้อหัวที่มลงแหว เห็นแต่ท้ายโตเตโผล่มานิดเดียว..!

ออกจากที่พัก..ลุงชาวพาพวกเราตีรวดเดียวมาถึงมณฑลเลย ตรงดิ่งไปกราบหลวงพ่พระมหามุนี โชคดีที่เขาเปิดให้เข้ากราบถึง องค์หลวงพ่เลย สวดอธิปิโสถวายเป็นพุทธบูชา ๓ จบ กระแสเย็นซาบซ่านเอิบอาบไปทั้งร่างกายและจิตใจ...

ปิดทองถวายบูชาที่พระอุระ พระบาทซ้ายขวา และพระหัตถ์ซ้ายขวา แล้วกราบขออนุญาตถ่ายรูป เจ้าหน้าที่เขาบริการดีเหลือเกิน แนะนำว่าถ่ายจุดไหนมุมไหน ภาพจึงจะออกมาสวยสมใจ จากนั้นออกมาหาอุ่มวิกับอาไข่ สองเจ้าหน้าที่วัด...

ปีที่แล้วอาตมาได้รับบริการจากทั้งสองท่านเป็นอย่างดี ทั้งสองขอพระแก้วมรกตเอาไว้ อาตมาเตรียมมาปีนี้ ๑๐ องค์ แต่ถูกโจบไปเรื่อยจนเหลือมาแค่ ๒ องค์เท่านั้น อุ่มวิผู้เฒ่าพอเห็นก็รีบปราดเข้ามาหาด้วยความดีใจ...

มณฑลปวัตหลวงพ่พระมหามุนี เมืองมณฑลเลย

หลวงพ่พระมหาเมี้ยตมุนี (พระผู้ประเสริฐสูงสุด)

พอส่งพระแก้วให้ ท่านผู้เฒ่าถึงกับกราบลงแทบเท้า เท่านั้นเอง บรรดาเจ้าหน้าที่ล้อมพรีบเข้ามาโดยรอบ ทุกคนจ้องมองมาด้วยความหวัง การได้ไปกราบพระแก้วมรกต หรือได้พระแก้วมรกตไว้บูชา เป็นความใฝ่ฝันของชาวพม่าทุกคน..!

ถามจำนวนดูตั้ง ๑๐ คน..! มีทางเดียวขอแปะไว้ก่อน แล้วปีหน้า ถ้าได้มา ค่อยเอามาให้แบบเดียวกับอู่มิว เจ้าหน้าที่ท่านหนึ่งบอกให้อู่มิว สละให้เขาก่อน ท่านผู้เฒ่าเงือกำบ้านซัดตูปเข้าให้บอกว่า “ซาร์อมาเป็นปี เอ็งก็รอแบบเดียวกันบ้างซิวะ..!”

ถามถึงอาไซ ท่านผู้เฒ่าบอกว่าจะมารับเวรหกโมงเย็น แล้วนำผงไม้หอมที่เก็บมาจากการตากน้ำหอมทรงพระพักตร์หลวงพ่พระมหามุนี บันตากแห้งผกใส่ถุง พร้อมจิวรี่ที่เปลี่ยนจากหลวงพ่พระมหามุนี มาถวายพวกเราจนครบทุกรูป...

ลาท่านผู้เฒ่าใจอารีมาหาซื้อของ ท่านชาต้องการประกาศหยก ท่านนาวินซึ่งเคยค้าหยกค้าพลอยช่วยดูให้ได้สีสม่าเสมอเนื้อใสสวย ราคา ๕,๐๐๐ จีต ส่วนอาตมาต้องการประกาศไม้จันทน์ที่ถนัดมือสักเส้น...

เจอละเมียดต้องเจ้าของร้าน ซึ่งปีที่แล้วท่านนาวินมาซื้อพระสิวลี ให้ทิดจิตร เขาจำได้ตั้งแต่เห็นพวกเราเข้าไปปิดทองหลวงพ่พระมหามุนี รีบออกมาคอยดักอยู่ นิมนต์เข้าร้านเปิดน้ำอ้อลมมาเลี้ยง แล้วนำพระแกะสลักจากไม้จันทน์มาให้เลือก...

อาตมาแกลังต่อไปตามเพลง จนสมควรแก่เวลาจึงเลี้ยวเข้าหา จุดประสงค์ ประกาศไม้จันทน์ขนาด ๑๖ ม.ม.เขาคิดเม็ดละ ๕๐๐ จีต อาตมาพยายามต่อจนเขาโอ้ตครวญว่า ถ้าวัดมากกว่านี้อีกเขาต้องขาดทุนแน่ๆ...

เขาหยิบไม้ขนาดที่จะทำประกาศมาให้ดู บอกว่าราคาตั้งหมื่นกว่าจีต แล้วเชื่อว่าจะทำประกาศได้ทั้งชิ้น ต้องหลบหลีกรอยแตกด้วย ถ้าเขาทำแล้ว ชั่งน้ำหนักดูไม่ขาดทุน ก็จะลดราคาให้บ้าง อาตมาจึงตกลงสั่งทำจำนวน ๑๘ เม็ด...

ไม้ชิ้นคาถูกที่ได้มานั้น อาตมาให้เขากลับเป็นเม็ดกลาง บอกขนาดลักษณะแล้ว เขาให้มาดูอีกครั้งเย็นวันพรุ่งนี้ จบการตกลงแล้วไซยุนท์กับตันอูที่ไปกินข้าวมา พาพวกเราไปพักที่วัดชยุยิเซาของหลวงปู่ชฎิละ วัดนี้อยู่ติดกับหลังวัดหลวงพ่พระมหามุนี...

หลวงปู่ท่านมองไม่เห็น แต่ภายในวัดทุกซอกทุกมุม ท่านคล่องกว่าคนตาดีซะอีก คราวที่แล้วอาตมาก็มาพักกับท่านที่นี่ เข้าที่พัก สรงน้ำซักผ้า แล้วออกไปหาอาไซกัน ป่านนี้คงเดินพล่านแล้ว...

เพิ่งรู้ว่าที่เขาเรียกอาไซเพราะเป็นชาวยะไข่จริงๆ เจ้าหน้าที่ร่างยักษ์นั่งเฝ้าโต๊ะที่ลูกน้องวิ่งไปรายงาน พอมอบพระแก้วมรกตให้ ก็ถูกบรรดาลูกน้องรุมกันมิดไปเลย..!

ออกไปที่ร้านไม้จันทน์ ละเมียดต้องเขากลับลูกกลางที่เป็นตัวอย่างเอาไว้แล้ว บอกว่าไม่เกินบายสีโมงพรุ่งนี้เสร็จเรียบริยแน่ พลังแนะนำจะขายพระไม้จันทน์ให้ได้ อาตมาขอดูก่อนว่าเงินเหลือจากค่าประกาศพอหรือเปล่า แล้วลากลับที่พัก...

ขนาดให้จิตรซื้อยากันยุ่งมาจุด มากพอที่จะรมคนให้ตายได้ แต่ยุ่งมันเจยมาก ทำให้หลับๆ ตื่นๆ ทั้งคืน มาดูไปตอนใกล้รุ่ง สะดุ้งตื่นตอนตีสี่ครึ่ง..ตายละวา..ซ้าไม่ได้แล้ว..!

พิธีสร้างพระพักตร์หลวงพ่อมหา牟尼

ปิดทองถวายเป็นพุทธรูชา

ล้างหน้าครองผ้าแบบค่วนจี สังฆาฏิพับไม่ทันห่มซ้อนไปเลย ทั้ง
ท่านนาวิน เข้าไปถึงเจ้าหน้าที่จัดสถานที่เสร็จพอดี ขึ้นไปสวดอธิปิโสได้
๑ จบ หลวงพ่อปัญญาวิงสะ ผู้ทำหน้าที่สร้างน้ำพระพักตร์ก็มาถึง...

การถวายการสงฆ์น้ำพระพักตร์ ชำระพระหนต์ ถวายข้าวพระ
และปิดทองเป็นพุทธรูชานั้น อาตมาได้เข้าร่วมอย่างใกล้ชิดทุกขั้นตอน
ตั้งแต่ปีที่แล้ว...

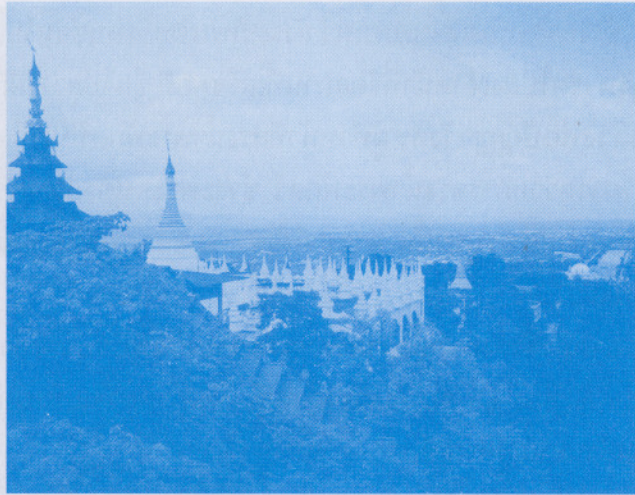
อาตมาจึงตั้งหน้าตั้งตาสวดมนต์ถวายเป็นพุทธรูชารายอย่างเดียว
ได้อธิปิโส ๓ ห้อง ๑๐ จบ ก็เสร็จพิธีพอดี เห็นท่านนาวินเข้ามาถึงองค์
หลวงพ่อด้านบนอยู่ท่านเดียว...

ท่านตุ๋ ท่านป๊อ บ่นเสียดายที่มาไม่ทัน ส่วนท่านชานั่งทำวัตรเข้า
อยู่ข้างองค์หลวงพ่อบอเจ้าหน้าที่ลาข้าวพระและเสร็จจากการถวายงาน
พอดี พวกเราก็กลับที่พัก รอให้ได้อรุณจะได้ออกไปฉันทักกัน
ทางพมานับอรุณตามเวลาแต่ละเดือน ไม่ได้ดูแสงเงินแสงทองแบบไทย...

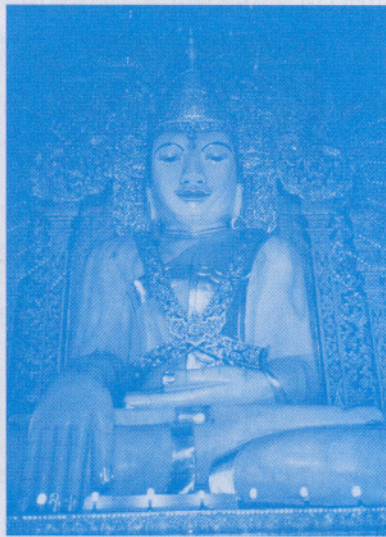
หลวงปู่ชฎิละสั่งให้ไปลามาไหว้ รอยุ่หน้ากุฏิตั้งนาน อาตมาเลย
จัดการเปิดประตูทั้งสองชั้นเอง ทำเอาท่านนาวินที่เพิ่งเห็นจะจะเป็น
ครั้งแรกตาก้าง..! “ท่านอาจารย์ใช้คาถาทไหนครับ..?”

“นะ มะ พะ ทะ ถอยหลัง สำคัญตรงที่อย่าไปคิดจะให้มันเปิด
และอย่าไปคิดว่ากุญแจมันล็อก...”

กราบลาออกมาฉันทักหน้าเชิงเขามันทะเลย์ ท่านชากับ
ท่านตุ๋ที่คุยกันว่า วันนี้จะตีถึงพระราชวังมันทะเลย์ ปรากฏว่าถูกพวกฟัน
หัวขาดที่ตีหน้าตัวเอง เจอค่าอาหารไป ๒,๓๐๐ จี๊ด..! ขนาดลูยมาร้อยเอ็ด
เจ็ดย่านน้ำอย่างโชยุนท์ ยังออกปากว่า แพงที่สุดในพม่า..!

วัดเขามัณฑะเลย์ สร้างโดยอูคันตี มหาฤาษีโพธิสัตว์

รูปปั้นอูคันตีเมื่อยังเป็นพระสงฆ์ หลวงพ่อมหาศิลา (เจ้าดอจี)

ขึ้นไปกราบพระบนยอดเขามัณฑะเลย์ วัดวาอารามบนนี้ ฝีมือของมหาฤาษีโพธิสัตว์อูคันตีสร้างทั้งนั้น เดินดูของตามทางลงเขา เจอประคำไม้จันทร์เส้นละ ๑,๐๐๐ จี๊ด..! ทุกคนรุมซื้อกันใหญ่ยกเว้นอาตมา เพราะไม่ชอบตรงที่ไม่มีตำหนิ...

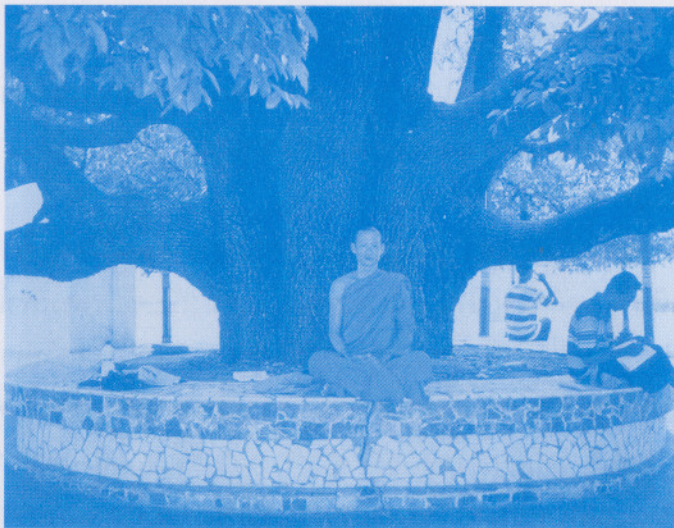
ลงมาถึงเชิงเขา ขยับไปสองก้าวก็ได้กราบหลวงพ่ोज้าดอจี (มหาศิลา) ที่สลักจากหินอ่อนองค์มีมา อีกหนึ่งก้าวเป็นวัดมหาโลกะมารชิน ซึ่งพระเจ้ามินดงของพม่าสร้างขึ้น และใช้เป็นที่สังคายนาพระไตรปิฎก มีทะเลเจดีย์กุโรตอ(มหाराชประสงค์) ๗๒๙ องค์...

ทะเลเจดีย์นี้ครอบศิลาจารึกพระไตรปิฎกที่สังคายนาในสมัยนั้น ๑ องค์ต่อ ๑ แผ่น ที่ประทับใจจนต้องขอถ่ายรูปทุกคน คือ ต้นพิกุลยักษ์ อายุ ๒๕๐ ปี ปลุกมาพร้อมกับการสร้างวัด แม่กึ่งกันสาขาร่มรื่นกว้างเป็นไร่เลย ต้นอื่นๆ อยู่ในระดับอายุ ๑๐๖ ปี...

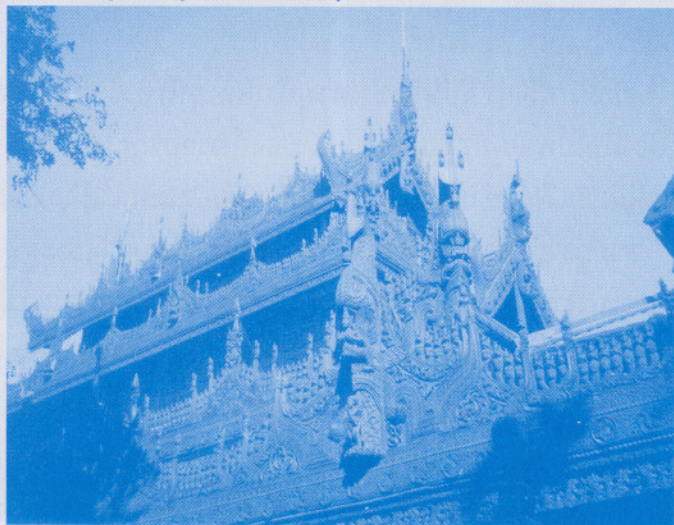
ขยับมาครึ่งก้าวเป็นวัดชันดามุณี (จันทมุณี) ถ้าวัดนั้นเป็นทะเลวัดนี้ก็ต้องเป็นมหาสมุทร มีเจดีย์ ๑,๗๗๔ องค์ ครอบพระไตรปิฎกที่จารึกบนแผ่นหินอ่อน ฝีมือท่านอูคันตีอีกนั่นแหละ ขอนุโมทนาเป็นอย่างสูง..!

สามก้าวถัดมาเป็นมหาศาลาอะตุมาชิ จ่ายค่าผ่านประตู ๓๐ จี๊ด วัดนี้มีพระประธานที่ในหลวงถวายมากับกฐินพระราชทาน เมื่อ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ พื้นด้านหน้าศาลาทรงรูปรียาวเป็นทางยาว...

วัดติดกันเป็นวัดชุนานดอ (สุวรรณมเหสี) ที่พระเจ้ามินดงทรงผนวชและพำนักอยู่ ศิลปะไม้แกะที่นับเป็นงานสลักไม้ที่ยอดเยี่ยมที่สุดของประเทศพม่ากว่าได้ น่าเสียดายตรงที่เขาทำรั้วใหม่ชะชิดตัวกุฏิ จนหามุมถ่ายรูปไม่ได้เลย...

ต้นพิภุลายอายุ ๒๕๐ ปี วัดกุโธต (มหาราชประสงค์)

ศาลาไม้สัก วัดชุนานตอ (สุวรรณมเหสี)

ข้ามถนนมาเป็นมหาวิทยาลัยบาลีศาสนศึกษา ซึ่งทางการไทย
ออกเงินร่วมสร้าง มีพระนักศึกษาประมาณสี่พันรูป ท่านมุณีวาระ
เพื่อนรุ่นพี่ของท่านหาเงินให้การต้อนรับ บอกว่าถ้ามากันแค่ ๒ - ๓ รูป
มาพักที่นี่ก็ได้ แอ...ทั้งพระทั้งโยมตั้งแปดพระหน่อแะ..!

ท่านมุณีวาระจะตามท่านอังกระไปเมืองไทยเดือนสี่นี้ อาตมาบอก
กับท่านว่า ถ้าหาใครพาเที่ยวเมืองไทยไม่ได้ ให้แะไปหาอาตมาที่เกาะ
พระฤๅษี อาตมาจะพาไปเที่ยวไหว้พระในเมืองไทยเอง ลาจากท่านแล้ว
พวกเราตรงเข้าไปชมพระราชวังมณฑลเลย...

การจัดการในพิพิธภัณฑ์ของพระราชวังทำได้ดีขึ้น คราวก่อนเขา
สักแต่วางสุขุมๆ เอาไว้ เดินชมจนทั่วแล้วกลับมาฉนเพลที่ข้างวัดหลวงพ่อ
พระมหามุณี มือนี้สองโตะใหญ่จ่ายแค่ ๑,๑๓๕ จั๊ต ขอให้ร้านนี้จงเจริญ!

ย่องกลับไปเอาฟิล์มเพิ่มที่วัด เหตุที่ต้องย่องเนื่องจากกลัวหลวงปู่
ชฎิละท่านเรียกไปรายงานตัว อะไรจะเอียบปานนั้น..! ท่านป๊อปขอตัว
ไม่ไปต่อเพราะเมารถ ลุงชาวพม่าผ่านเมืองอมรปุระ เข้าสู่มณฑลสะกาย
แหลม...ค่าผ่านทางมันเก็บยวบเก็บยับดีจริง...

วัดอุมินตงเส่ (สามสิบอุโมงค์) บนยอดเขาสะกาย มองเห็นพระ
มหาสถูปเกามูดอ (คุณธรรม) เด่นแต่ไกล ขึ้นไปไหว้พระบนวัด ยิ่งเดิน
ยิ่งไปได้ไกล มีท่าว่าจะไปอีกเป็นลูกเขา จึงตัดสินใจกลับดีกว่า...

วัดชุนอู (ข้าวปากหม้อ) เป็นวัดที่เชื่อกันว่า มีเทวดามาถวาย
ข้าวพระ เพราะคนมาเข้าแค่วันไหน ก็มีข้าวพระมาถวายไว้แล้วเสมอ เจ้า
คางคกยักษ์สหายเก่าของอาตมา ปีนี้มีเพื่อนเพิ่มขึ้นมาอีกตัว เป็นความคิด
พิสดารที่หล่อตู่บริจาตกเป็นรูปคางคก...

ตู้บริจาครูปคางคก วัดชุนอู ยอดเขาสะกาย

ท่านนาวิณมาตามไปดูจุดที่ขุดพบพระอรหันตธาตุ ทางวัดเขาตั้งใจปรับปรุงกำแพงด้านซ้ายเขา จึงโชคดีขุดพบโดยบังเอิญ พวกเราหาทางลัดลงไปดูจนถึงที่มีเสาประดับกระจกที่เป็นของเก่าโผล่พ้นมาจากการขุด สักสองเห็นจะได้...

ลงจากยอดเขาไซยุนท์พาเลียบแม่น้ำอิระวดีไปบ้านมิงกุน จึงไปตามทางฝุ่นร่วม ๑๐ ไมล์ เพื่อชมเมืองเก่าสมัยอังวะ ครั้งนี้ดีที่รถเข้าถึง ท่านนาวิณบอกว่า คราวก่อนต้องนั่งเรือมาตามลำน้ำแล้วขึ้นที่นี่...

พระเจดีย์เมี้ยตเต็งต่าน (แสนล้าน) เป็นแห่งแรกที่เราเข้าไปกราบพระ เด็ก ๆ ตามตื้อขายรูปเทียนจนน่ารำคาญ อาตมาจึงแก้มขี้นบันไดสูงชันอย่างรวดเร็ว ทำเอาพวกเขาวิ่งตามลั่นห้อยไปตาม ๆ กัน ทิดจิตรหัวเราะชะยกใหญ่..!

ระฆังยักษ์มิงกุนเกาเลาจี

รูปหล่อหลวงปู่วิจิตตะ

พระเจดีย์เมี้ยตเต็งต่าน (แสนล้าน) เมืองมิงกุน

พระมหาเจดีย์โบตอพะยาจี เมืองมิ่งกุน

ป้อมปืนโบราณเมืองสะกาย ริมฝั่งแม่น้ำอิระวดี

ระฆังยักษ์หนัก ๕๕,๕๕๕ ชั่ง เป็นแห่งที่สอง สร้างขึ้นโดย พระเจ้าโบตอพะยา(พระเจ้าปะดุง) แห่งกรุงอังวะ ตั้งใจถวายไว้ที่ พระมหาเจดีย์โบตอพะยาจี แต่พระเจดีย์สร้างไม่เสร็จ จึงต้องทิ้งไว้ที่นี้ กลายเป็นระฆังใบใหญ่ที่สุดของพม่าไป...

มณฑปข้างระฆังประดิษฐานรูปหล่อยืนเต็มองค์ของหลวงปู่ ภัททันตะวิจิตรตะสราภิวังสะ พระมหาเถระองค์สำคัญของพม่า ท่าน เป็นชาวมิ่งกุน ประสบความสำเร็จจนตำแหน่งยาวเหยียดเขียนไม่ไหว จึงย่อมาแค่นี้...

ถัดมาเป็นซากพระมหาเจดีย์โบตอพะยาจี ซึ่งพระเจ้าโบตอตั้งใจ สร้างเป็นศาสนสถานที่ใหญ่ที่สุดในโลก แต่ทำได้ไม่ถึงครึ่ง บุโรหิตาจารย์ ทำนายว่าถ้าสร้างเสร็จจะสวรรคต จึงต้องทิ้งเอาไว้แต่เพียงเท่านี้ ..!

ขนาดไม่ถึงครึ่งองค์นะเนี่ย ขึ้นไปมองลงมาเล่นเอาหัวเหมื่อนกัน ประมาณตึกยี่สิบชั้นเห็นจะได้ ข้างหน้าเจดีย์เป็นสิงห์คู่มหายักษ์ พังทลาย เหลือแต่บันท้าย ขนาดนั้นยังเท่ากับตึกขนาดใหญ่สองหลัง..!

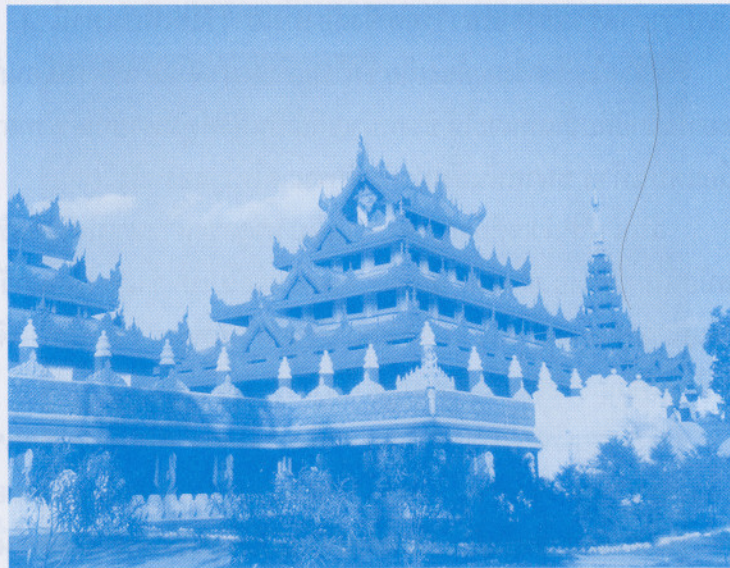
จินน้ำที่หน้าเจดีย์แล้วกลับทางเดิม มาดูสระน้ำขนาดใหญ่ที่สร้าง ในสมัยนั้น มีทางลงด้านละ ๘ ช่อง ลดหลั่นลงไปเป็นชั้นๆ ความกว้าง ขนาดสนามฟุตบอลมาตรฐานโลก แต่สงสัยว่าทำไมห่างจากพระมหาเจดีย์ มากนัก หรืออยู่ใกล้จะทำให้ดินทรุดก็ไม่รู้..?

ด่านเก็บเงินอยากเยอะดีนัก แกล้งเอาใบละหำร้อยให้มันทอนชะ ให้เข็ด แล้วเอาตมากก็เข็ดชะเอง เพราะมันทอนมาเป็นสารพัดแบ็งค์ย่อย นับจนहुตาลัยกว่าจะมั่นใจว่าเขาทอนได้ถูก ให้ทุกข์แก่ท่าน ทุกข์นั้น ถึงตัวหนอ..!

มาจอดถามเรื่องแมวพูดได้ ตรงเชิงสะพานข้ามถนนชลสະกาย เจ้าแมวตัวนี้ถ้าถามอะไรมันจะตอบเป็นภาษาคน แต่มันพูดไม่ได้มากนัก ยังไม่ทันรู้ผลทำนาวินชวนไปดูบ่อมค้ายโบราณ สร้างสมัยพระเจ้ามิงดง มาเสร็จสมัยพระเจ้าธิบอ...

หน้าบ่อเป็นป็นใหญ่หันลงแม่น้ำอิรวดี ชาวบ้าน ๒ - ๓ คน ไล่อีเห็นไปจนมุมอยู่ในบ่อข้างล่าง อาตมาตามลงไปดู จึงได้พบกับเรือ โบราณขุดจากไม้ลำใหญ่ เขาขึ้นคานไ่ว้ได้บ่อ แต่ผู้พังหมดสภาพแล้ว...

เรื่องแมวพูดได้ เขาว่าเรื่องมันเจียบมาสองปีแล้ว จึงต้องถอยทัพ กลับ ยอดโซเฟอร์แถมวัดบาคะยาให้อีกแห่ง เป็นวัดเก่าแก่ที่สร้างจาก ไม้สักทั้งหลัง ถูกไฟไหม้หมด เขาสร้างใหม่ด้วยคอนกรีตจนสวยเหมือนเดิม

วัดบาคะยา เมืองอมรปุระ

กลับมาถึงวัด หลวงปู่ชฎิละไม่อยู่ จึงสร้งน้ำซั๊กผ้า แล้วไปกราบ สวดมนต์ถวายหลวงพ่อมหามุณี จากนั้นไปร้านของละเมียดต้อง นาย ละเมียดแกแทบโศดอ้มเข้าร้าน..! รีบเปิดน้ำอวดลมมาถวายทุกรูป แล้วเอา ประคำที่ทำเสร็จแล้วมาให้ดู...

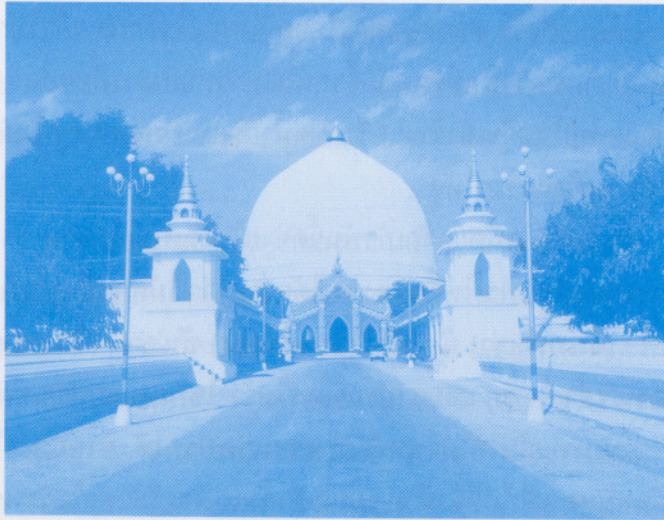
สวยอย่างใจนึก ควักแก้พันจืดจ่ายไปโดยไม่เสียดาย จากนั้น เป็นรายการตะล่อมพระให้ชื่อของ จนได้ความรู้ว่า ไม่หอมมี ๕ อย่าง คือ นัตตาทิว (จันทน์ขาว) นัตตานิ (จันทน์แดง) ชันดาญ (จันทน์หอม) ตาระคาน (สารคาม) และกาละเม็ด (ไม่รู้ว่าเป็นชุกฤษณาหรือเปล่า?)

อาตมาขอให้ใช้ไม้จันทน์แกะพระนาคปรกให้ เขาบอกว่าไม่ได้ พระของเขาแกะแล้วได้ดีจึงนำมาเสนอ ถ้าสั่งแกะเจอไม้แตกไม้ร้าวเขาจะ ขาดทุนทันที ยกเว้นแกะแล้วดีไม่ดีก็ต้องเอา แก่ถึงจะรับทำให้...

อาตมาจึงต้องเอาพระนาคปรก องค์ที่แกะด้วยไม้สารคามแต่มี ตำหนิ ให้เขาแก้ไขตกแต่หลายแห่ง นคิดว่าพຽนี้เย็นถึงจะมารับ ทำนบ่อถูกต้อนจนตกลงเอาพระไม้จันทน์ขาวมีตำหนิไปจนได้ ยิ่งมาเขา ยิ่งลดราคา ขอตัวก่อนดีกว่า..ไม่อย่างนั้นอาจจะต้องแก้ผ้ากลับไทย..!

สวดคาถาเงินล้านถวายหลวงพ่อมหามุณีตั้งแต่ตีสี่ครึ่ง จนจบพิธีการสร้งพระพักตร์ ปีนี้มีพิธีพัตถถวายด้วยพัตโบท้ามยาวเพิ่มขึ้น ศรัทธาญาติโยมยังคงมาร่วมพิธีกันคับคั่งเช่นเดิม...

ย่องหนีหลวงปู่ชฎิละไปฉันท้า ถ้าเอารถไปเดี่ยวทำจะตื่น กำลัง จินอยู่ชยุนท์ตันขับรถตามมา ไร่เวลล์เอ๊ย..ถ้าจะให้เอารถมา ดูจะเดินให้ เมื่อยทำไมวะ..?

พระมหาสถูปเกามูดอ(คุณธรรม) เมืองสะกาย

ยักษ์ใจดีเฝ้าพระมหาสถูปเกามูดอ

จ่ายค่าอาหาร ๑,๓๔๐ จี๊ด แล้วกลับไปสารภาพผิดกับหลวงปู่แต่โดยดี พระผู้เฒ่าในโลกมีหัวเราะหึๆ บอกว่าจะไปไหนก็รีบไปซะ...ทำเอาพวกเราโกยอ้วแทบไม่ทัน ออกจากวัดเข้ามรปุระ จ่ายค่าผ่านด่านด้วยแบงค์ใบโตตามเคย ฮี...ฮี...

พระมหาสถูปเกามูดอตั้งตระหง่าน คนงานกำลังห้อยโหนทาสีใหม่ กราบพระครบทั้ง ๔ ทิศแล้ว อาตมาตรงไปหาสหายเก่า เป็นยักษ์สามตนที่ทำหน้าที่เฝ้าฉัตรอยู่ข้างเจดีย์ อาตมาติดใจรอยยิ้มน่ารักตั้งแต่ครั้งก่อน ตั้งใจว่าจะมาถ่ายรูปใหม่ แล้วทั้งสามตนก็รอกอยู่จริง...

ตั้งแต่พุกามขึ้นมา สมุนไพรเครื่องสำอางที่ชื่อว่า “ทานาคา” มากขึ้นทุกที มาถึงที่นี่เขาตั้งร้านขายอย่างกับขายพิน..! ขนาดไม่สำหรับเคาะระฆังยังเป็นไม้ทานาคา ชาวบ้านจนๆ มาเห็นคงถึงกับร้องไห้ อะไรมันจะฟุ่มเฟือยเหลือเฟือปานนั้น..!

จากมณฑลทะเลประมาณ ๓๐ ไมล์ เลี้ยวขวาไปทางเมืองหม่งหยั่ว เลี้ยวขวาสองครั้งเข้าสู่วัดโพธิ์พันต้น กราบหลวงปู่กัททันตะนารทะคนมาหาท่านมากมาย ท่านหยิบของแจกให้หน้าตาเฉย รู้มัยว่าท่านแจกอะไร? พรอทสำเร็จที่เป็นทองคำ..!

หลวงปู่ท่านสร้างพระนอนองค์ใหญ่โมโหพาร ยาว ๒๒๒ ศอก สำเร็จเรียบร้อยแล้ว พอเราไปกราบบูชา เด็กๆ ก็กรูมาหอมล้อมเสนอขายรูปเทียนภาพถ่ายกันให้แซ่ด ราศีคนรวยคงจับท่านป๊อบกับท่านตุ้มมาก ถูกรุมจนมิด อาตมาจึงเดินสบายอยู่คนเดียว...

ลงมากราบพระเจดีย์หน้าพระนอน เด็กนักเรียนแห่กันมาทัศนศึกษา พวกเราขึ้นรถเตรียมหมื่น ท่านนาวินตันชวนไปให้เขาพันที่ร้าน

หลวงปู่หารทะมอบปรอททองคำให้ทิดจิตร

พระนอน ๒๒๒ ศอก วัดโพธิ์พันต้น เมืองหม่งหยั่ว

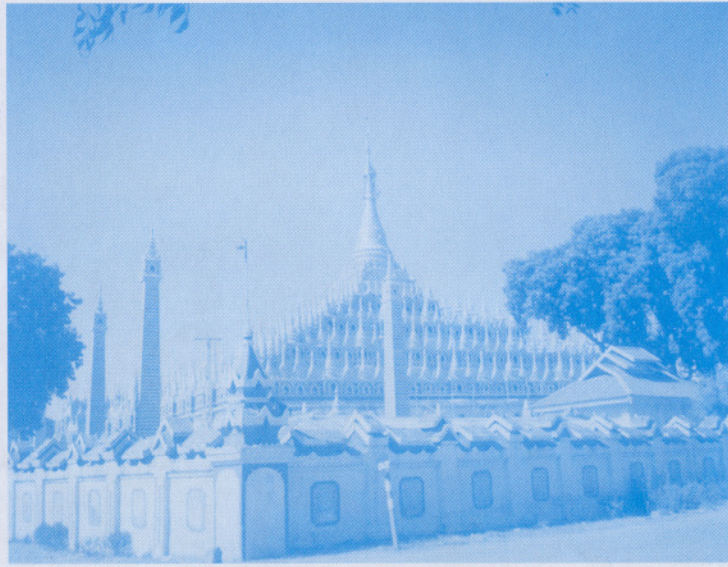

หลวงพ่อโต วัดโพธิ์พันต้น เมืองหม่งหยั่ว

อาหารข้างเจดีย์ โดนไปสองพันถ้วน..! ท่านป๊อบซื้อประจำลูกหลาน
เขาบอกว่า เป็นเพราะเรากินอาหารร้านเขา จึงลดให้ตั้ง ๑ ร้อย..!

ไปดีกว่าเปื้อมมนุษย์หน้าโลहित วนมาทางขวา หลวงพ่อท่านปลุก
ตันโพธิ์ไว้ ๑,๐๐๐ ตัน แต่ละตันสร้างพระพุทธรูปประจำไว้ต้นละองค์
ที่ปลูกก่อนสูงท่วมหัว ที่ปลูกทีหลังสูงสักศอกเห็นจะได้ นี่คือที่มาของชื่อวัด
ซำยังสร้างพระนั่งองค์ใหญ่บนหลังช้าง ท้ายช้างเป็นประตูเข้าไปด้านในได้
องค์พระใหญ่จนขนตาของท่านขนาดเท่าท่อนซุงได้มั้ง !?

เข้าไปกราบพระเจดีย์วัดสัมพุทธเจ้า ประคุดแอ้อย..ภายในเจดีย์
เขาสร้างพระพุทธรูปใหญ่ๆ เล็กๆ ไว้นับเป็นแสนๆ องค์ เรียงเป็นชั้นๆ
สวยงามเป็นระเบียบ นับจนตาลายต้องไปถามเจ้าหน้าที่ว่ามีกี่องค์กันแน่?

พระเจดีย์สัมพุทธ เมืองหม่งหยั่ว

พระพุทธรูปใหญ่ห้อย ๕๐๒,๐๒๘ องค์ในพระเจดีย์สัมพุทธ

“๕๐๒,๐๒๘ องค์..!” เขียนับกันต่อไปเถอะ อาตมาเห็นที่จะพอแค่นี้ ออกมาราบรูปปั้นหลวงปู่เจ้าอาวาส ซึ่งเป็นผู้สร้างพระเจดีย์สัมพุทธะเมื่อ ๕๑ ปีก่อน หาซื้อท่านไม่เจอ ขนาดคนเฝ้ากุฏิยังบอกว่าไม่รู้ เรียกแต่หลวงปู่จนชิน ลืมชื่อไปเลย..!

ลีลาการสร้างพระเป็นจำนวนมากแบบนี้ ท่านต้องเป็นพระโพธิสัตว์แน่นอน...ภายในวัดปลูกต้นทานาคาไว้มาก ชาวบ้านก็ปลูกกันแทบทุกบ้าน บางแห่งเป็นสวนกว้างหลายสิบไร่ เขาถึงได้มีวางขายกันทั่วเมือง แบบนี้ลองถามหาน้ำมันทานาคาดูดีกว่า...

เดินวนตั้งครึ่งเมืองเจอน้ำมันทานาคาไม่ถึง ๑๐ หลอด ขายตั้งหลอดละ ๘๐ จี๊ด..! ปีที่แล้ว ๓๐ จี๊ดเอง...ไม่ซื้อก็ได้ มีเวลาจะแวะห้างแถวมัทนะเลย์ลองหาดู..ท่านนาวินพานไปวัดแลดี กราบหลวงปู่ญาณทัสสะ(แลดีสะยาตอ)ปรมาจารย์ของพม่า...

หลวงปู่ท่านสั่งสอนคนเอาไว้มาก คำสอนของท่านแพร่หลายมากที่สุด มรณภาพไป ๙๙ ปีแล้ว หลวงปู่ที่สัมพุทธะก็เป็นศิษย์ของท่าน กราบทำบุญแล้วเดินทางกลับ เมืองนี้ต้นไม้ใหญ่ข้างทางเขาร่มรื่นดีเหลือเกิน...

เข้าวัดกัณฑ์ตาลูไปกราบพระ และจุดจุดที่สมัยพระเจ้าอโรรหาจะออกรบ ถ้าท่านมาเหยียบตรงนี้แล้วอธิษฐาน จะรบชนะทุกครั้ง จึงมีคนมาเหยียบอธิษฐานกันไม่ขาดสาย ท่านนาวินกับท่านตู่เก็บเอาดินไปด้วย...

แวะเติมน้ำมันที่ปากทางแยกไปมิงกุน ๕ แกลลอน ๑,๖๐๐ จี๊ด แกมน้ำแช่เย็นเจี๊ยบ ๑ ลิตร และนามบัตรด้วย แกมนี่ร้านขายน้ำมันมากจนต้องแข่งกันบริการ ใครบริการดี ลูกค้าก็บอกกันไปปากต่อปาก แต่ก็ เป็นบ้มีเถื่อนทั้งนั้น คอร์รัปชั่นจงเจริญ..!

จุดอธิษฐานเพื่อขอความสำเร็จ วัดกัณฑ์ตาลู

ดงต้นหน้ตปาน (บุปผาเทวดา) เชียงสะพานไม้สัก

สะพานไม้สักข้ามทะเลสาบตองตะมาน

กลับเข้ามรปุระ ไปชมสะพานไม้สัก อายุ ๑๕๗ ปี ยาว ๑,๕๔๐ เมตร ที่เชิงสะพานมีดงต้นหน้ตปาน(บุปผาเทวดา)ต้นใหญ่มหิพาร ขึ้นเป็นดงร่มรื่นมาก มีพ่อค้าแม่ค้าตั้งร้านขายอาหารและน้ำดื่มเป็นทิวแถว ต้นไม้นี้จะมีดอกเฉพาะวันสำคัญทางพระพุทธศาสนาเท่านั้น...

ขึ้นสะพานข้ามทะเลสาบตองตะมาน ไปกราบหลวงพ่เจ้าดอจ (มหาศิลา)ที่บนเกาะ องค์กรนี้เล็กกว่าหลวงพ่มหาศิลาที่เชิงเขามัณฑะเลย์ แต่สลักได้งามกว่ามาก พวกเรากราบพระเสร็จ จนกระทั่งเดินกลับกันแล้ว ท่านป๊อบค่อยไปถึง...

กลับทางเดิม มากกราบหลวงพ่ชนะมารแปดทิศ ที่ฝั่งแผ่นดินใหญ่ แล้วกลับวัดไปสร้งน้ำซักผ้า กราบหลวงพ่อมหามุณี จากนั้นไปรับพระที่สั่งไว้ มัดจำก็ไม่ไ้วางไว้ซักจ้ด ทำให้นายละเมียดชะเง้อคอยาวเป็นยี่ราฟ กลัวพวกเราจะไม่มา..!

ได้ผงไม้จันท์ ๑ ท่อ กับประคำไม้จันท์เล็ก ๙ เม็ดคนละพวง เขาสั่งว่าถ้ามาเองไม่ได้ ผ่ากนามบัตรมากับใครก็จะขายของแท้ให้ กลับมา สวดมนต์ถวายหลวงพ่พระมหามุณี จากนั้นเคลียร์บัญชีแล้วพักผ่อน...

ปีก่อนร้อนราวกับเมฆาบ้านเรา มาปีนี้มัณฑะเลย์กลับหนาวเสียได้ ออกไปสวดมนต์ถวายหลวงพ่พระมหามุณี ทั้งที่คนตั้งมากมาย ยังรู้สึกสะท้าน เสร็จพิธีกลับมา ท่านป๊อบกับท่านตู่ยังนอนแชงอยู่เลย...

พอหมดเงินทั้งสองก็ประกาศอย่างหนักแน่นว่า ต่อไปนี้จะไม่มีอะไร มาถึงความสนใจไปจากพระรัตนตรัยได้อีกแล้ว คนอื่นเขาไปสวดมนต์ภาวนา ตัวเองดันมานอนอืดแบบนี้ มันนำไปเวจิมหานรกแทน..!

กราบลาหลวงปู่ชฎิละ เพิ่งมีโอกาสปฏิสนธารกันเต็มทีวันนี้เอง
กราบเรียนท่านว่า วัดที่เมืองไทยอยู่ในป่า ท่านถามว่าไม่อดหรือ..?
พอทราบว่าการขบฉันบริบูรณ์ดีท่านก็ถอนใจ...

บอกว่าท่านอายุ ๘๔ ปีแล้ว อยู่ในเมืองแท้ๆ ซ้ำยังเป็นใหญ่เป็นโต
มีลูกศิษย์ลูกหาเต็มบ้านเต็มเมือง แต่ทุกวันนี้ทางวัดยังต้องหุงข้าวกินเอง
จากนั้นท่านมอบนามบัตรให้ สั่งว่าถ้ามาอีกให้มาพักที่นี่ ถ้าท่านไม่อยู่เอา
นามบัตรให้ลูกศิษย์ท่านก็ได้...

จากนั้นท่านให้คาถา “อะระหัง อ่องตีดที นะพะยัง ปีมะชี่”
(อะระหัง ชัยสิทธิ นะพะยัง ภัยไม่มี) บังคับให้พวกเราทวนแล้วทวนอีก
จนมั่นใจว่าพวกเราออกเสียงได้ถูกต้อง และจำได้แน่นอน สั่งให้ภาวนาไว้
ทุกวัน จะไปไหนก็ปลอดภัยในทุกที่...

พวกเราถวายเงินช่วยค่าน้ำค่าไฟแล้วกราบลา หลังฉันเช้าแล้วจะ
ขึ้นเขายังเกินตอง (นฤภัย) โขยุนท์มันเมาข้าวหรือไร ? ทำไมขบรทวนไป
วนมาแทบทั่วเมือง จะไปไหนก็ไม่ไปซักที..!

ยอดไซเฟอร์มาสารภาพเมื่อถึงยอดเขาว่า ไม่เคยมาเขานฤภัยเลย
ที่ขบรทวนนั้นกำลังหาป้ายบอกทาง ฮะ...ฮะ...กึ่งก็อดทนก่อนได้ เก่งมาตลอด
มาดกม้าตายเอาเพลงสุดท้ายนี้เอง...กราบพระแล้วเดินลงไปในถ้ำ ซึ่งเคย
เป็นที่อาศัยของ **พญาปลาช่อนโพธิสัตว์**...

สมัยโน้นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เสวยพระชาติเป็น
ปลาช่อน มีคราวหนึ่งเกิดภัยแล้งน้ำแห้งขอด ท่านสงสารบรรดาปลาเล็ก
ปลาน้อยจะตายเสียหมด จึงตั้งสัตยาธิษฐานขอฝน ซึ่งก็ได้ตั้งใจปรารถนา
คำอธิษฐานนั้นกลายเป็น **คาถาขอฝน**มาจนทุกวันนี้...

งะยัตมิงกู (ถ้าพญาปลาช่อนโพธิสัตว์) เขายังเกินตอง

อาตมาดักน้ำสรงรูปปั้นพญาปลาช่อนและบริวารไป ๒ ถึง
เห็นท่านป๊อบกับท่านตุ๋ที่หมดเงินซังกะตาย ไม่มีอารมณ์สนใจอะไร
จึงให้กลับมาในตัวเมืองอีกที่ **งะยัตมิงกู (ถ้าพญาปลาช่อน)** อยู่เมือง
ปะเตงจี อยู่ติดมณฑลทะเลย์ จนแทบไม่รู้ว่าเป็นคนละเมืองกันแล้ว...

มาจอดบริเวณศูนย์การค้า เดินหาซื้อน้ำมันทานาคา ที่นี้ขายหลอด
ละ ๒๘ จี๊ต ซ็อยีลีสหลอดลดเหลือ ๕๐๐ จี๊ต ถูกกว่าที่อื่นสามเท่าตัวกว่า
จากนั้นมานั่งกินฝุ่นเป็นชั่วโมงกับท่านซา รอคอนอื่นชื่อของ อาตมาสองคน
คิดเหมือนกันว่า เป็นพระแล้วเดินห่าง มันน่าเกลียดมาก..!

พระเจดีย์สแวดอเมียด เมืองมณฑลทะเลย์

ทุกคนกลับมาครบ แต่สองพลขับหายไป ได้ยินว่าไปหาซื้อน้ำมัน เครื่อง ท่านบ็อบรอไปรอมมาชวนท่านนาวันแอกล่องไปซ่อม เฟิงคล้อยหลัง ไปโซยุนท์กับตันอูกี้แบกแกลลอนมา ให้มันได้อย่างนี้ซิหน้า...คราวนี้รอไป เถอะ...ที่ซวยที่สุดคืออาตมาเอง...รอมันเก้าโมงเช้ายังนเพล..!

ส่งท้ายมือเพลที่ร้านเดิมจ่ายไป ๑,๒๗๐ จี๊ด แล้วอาตมาไปปิดทอง หลวงพ่อพระมหามุนี สวดอิติปิโสถวาย ๓ จบ อธิษฐานขอหนีพพานชาตินี้ กราบลาไปหาท่านมุนีวะระซึ่งจะฝากจดหมายถึงท่านอังกูระ ไปแล้ว เสียเวลาเปล่า เพราะท่านยังไม่ทันจะเขียนเลย..!

มากราบพระเจดีย์สแวดอเมียดนอกเมือง ทั้งขนาดรูปร่าง ทุกอย่างเหมือนกับที่ YANG KUNG ทุกประการ ยกเว้นมีพระพุทธรูปขนาดหน้าตัก ประมาณ ๓๐ นิ้ว ราวรอบเพิ่มขึ้นมา ๙ องค์ และไม่มีเด็กมาถือช้ายดอกไม้ กับไม่มีใครมาเก็บค่าจอดรถเท่านั้น...

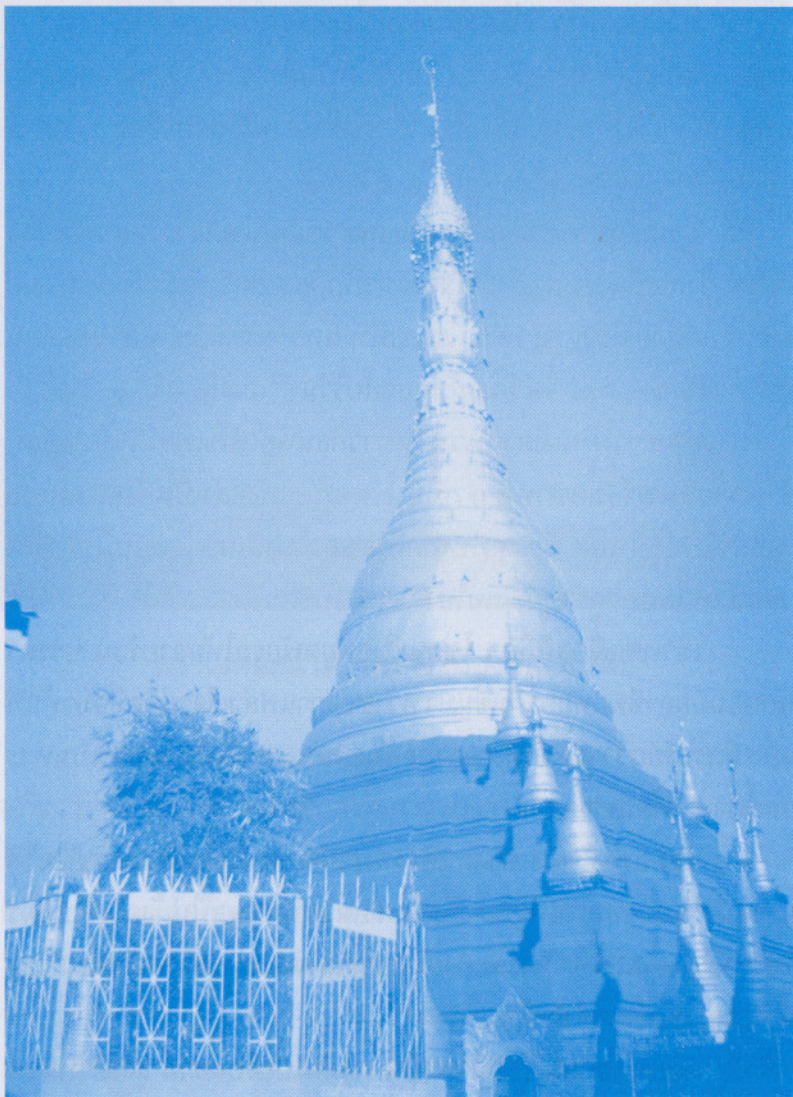
ย้อนเส้นทางเก่าผ่านเมืองปะเลต มาเติมน้ำมันกับร้านเก่าที่เมือง เจ้าเส่ ยังคงเป็นระบบ ๕ แกลลอนเท่ากับ ๒๐ ลิตร ทั้งร้านของลุงมีแค่ ๑๕ แกลลอน ต้องเกาะรถเราไปเอาที่ร้านหลานชายอีก ๒๕ แกลลอน เดินกำเงิน ๑๒,๕๐๐ จี๊ด ยิ้มแก้มตุ่ยกลับบ้านตัวเองที่ห่างไป ๒ ไมล์..!

ล่องยาวผ่านเมืองวันวิน ที่คราวก่อนพักให้โซเฟอร์กินข้าวเย็นที่ ร้านสาวจันทร์ (ซอซานดา) ภูมิภาคเริ่มแห้งแล้งเป็นกิ่งทะเลทราย เหลี้ยวไปด้านหลัง ท่านดู่กับท่านบ็อบลงไปนอนยาวแบบมืออาชีพ ขนานแท้ ไม่ยอมดูฟ้าดูดินกับใครเลย..!

เข้าเขตเมืองมิถิลา โซยุนท์ขอหยุดพักรถให้คลายร้อน บรรดานักนอนมืออาชีพแหกตาตื่นขึ้นมา คำว่าชองกาแพสำเร็จรูปติดมือมาทันที แบบที่เขาเรียกว่า เจียบเป็นหลัก ขยับเป็นแ...ก มันไม่สมควรเป็นพระ เลยจริงๆ ให้ดินตาย..!

นั่งมองหน้ากัน ต่างคนต่างหมดเงิน จะสั่งน้ำอัดลมฉันทก็ไม่ได้ จะขอน้ำร้อนมาชงกาแฟเฉยๆ ก็น่าเกลียด อาตมาแยกไปนั่งคนเดียวไม่รู้ ไม่ซี ดัดสันดานมันชะบั้ง..สุดท้ายไปลงที่ทิดจิตร ลงทุนสั่งน้ำอัดลมแล้วขอ น้ำร้อนมาชงกาแฟจึงได้ฉันท...

เลี้ยวซ้ายก่อนเข้ามิถิลา เป็นทางลัดไปเมืองกาสิ ลุงชาวที่แบก น้ำมันเข้าไป ๑๖๐ ลิตรสากล ริงนึมขึ้นเยอะทั้งที่ถนนไม่ตี มาถึงวัดซุข

พระเจดีย์วัดชุนยิมเมียว กอไฟ่ที่เห็นปลูกโดยพระเจ้าอโนรธา

ยิมเมียว (แมลงวันทองคอย) มีประวัติว่าแมลงวันทองตัวผู้ไปตดใบแมงมุม ตัวเมียรออยู่ไม่เห็นมาซักที ก็แข่งซักหักกระดูกชะยกใหญ่..!

อกแตกตายไปเกิดเป็นคน ระลึกชาติได้จึงสร้างเจดีย์เพื่อถวายเป็นบูชาหน้าพระเจดีย์มีกอไฟ่กอเล็กๆ ปลูกโดยพระเจ้าอโนรธา อยู่มาจนสมัยนี้ หลังเจดีย์หน้าพระพุทธรูป มีรูปปั้นหมูหมอบอยู่...ตามประวัติว่า ๖๒ ปีมาแล้ว เจ้าของจะเอาหมูตัวนี้ไปฆ่า...

เจ้าหมูหนีมาหมอบอยู่หน้าพระจึงรอดตาย ชาวบ้านประทับใจในความแสนรู้ของมัน จึงปั้นรูปไว้เป็นที่ระลึก กราบพระทำบุญแล้ว มารอโชยุนที่ร้อลุงชาว เห็นว่าชดน้ำมันเครื่องมากขึ้น...เมื่อเขายังไม่เรียบร้อยอาตมาก็ไปสืบประวัติวัดต่อ...

พระเจดีย์นี้บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ สมัยพระเจ้านรบดีสินธุ เสด็จมา พระบรมสารีริกธาตุสำแดงปาฏิหาริย์ปรากฏให้เห็น พระองค์จึงควักพระเนตรถวายเป็นพุทธรูปบูชา ลีลาตัดหัว ควักดวงตา ตัดแขนขา ควักหัวใจถวายนี้ เป็นลีลาพระโพธิสัตว์แท้เช่นกัน...

ออกจากวัดแมลงวันทอง ยอดไซเฟอร์พาลุยยาวผ่านเมืองกาสิไปเลย สองข้างทางเป็นทางน้ำแห้ง มีแต่หินปูนที่ไหลลงมาจากภูเขา ลุงชาวตะบึงขึ้นเขาไปตามทางคดเคี้ยวคับแคบ เส้นทางสำคัญแท้ๆ ทำให้ตีหน้อยก็ไม่ได้ โชยุนท์หยุดรถไปไหว้เจ้าพ่อเขาซานโยมา (สยามบรรพต) ดีซ้องบอกกล่าวขอให้เดินทางปลอดภัยแล้วเดินทางต่อ...

ไมล์แล้วไมล์เล่าผ่านไป มีแต่รถบรรทุกขนาดใหญ่และรถทัวร์วิ่งสวนทางมา ฟ้ามืดสนิทเมื่อมาถึงบ้านปีเยา หยุดไปขอพักที่วัด เขามีแต่ศาลาโล่งๆ ข้างฝาไม่มี แบบนี้หนาวตายห่.. ท่านนาวินบอกว่าไปต่อเถอะ..

ชานโยมา(บรรพตสยาม) กั้นระหว่างรัฐฉานกับมณฑลพะเย่

พลซบทั้งตัวจริงตัวสำรองคว่ำเสื่อกันหนาวมาใส่ ความจริงขึ้นเขาอากาศเย็นๆ ก็เป็นผลดี เครื่องรถจะได้ไม่ร้อนมาก มาถึงบ้านมะกูด ห่างจากเมืองกะลอ ๑๖ ไมล์ หยุดพักให้โยมกินข้าวกันก่อน...

บ้านมะกูดอยู่ในเขตรัฐฉาน ดอยยี่ที่เป็นเมืองหลวงของรัฐฉาน สูงจากระดับน้ำทะเลพันกว่าเมตร ประมาณเขาช้างเผือกของกาญจนบุรี ซ้ำยังหนาวคล้ายกันอีกด้วย แค่นี้เขตก็เย็นสะท้านแล้ว..!

เจ้าของร้านรีบยกเตาไฟมาวางให้ข้างโต๊ะ ประเคนน้ำร้อนน้ำชาให้แล้วรีบไปทำกับข้าวให้โยม ครูเดียวพระก็ฉันทาแพแข่งกับข้าวเย็นของโยม อาตมาชดน้ำชาร้อนๆ ลงไป ๑๒ ถ้วยติดต่อกัน ฮ่า..ค่อยสบายหน่อย..

เมืองกะลอ มีแต่ป่าสน อากาศหนาวเย็นมาก

จ่ายไป ๗๐๐ จี๊ด เกินงบไปบานเบิกเลย ขึ้นเกินบ่อยๆ มีหวังได้อดกันบ้าง ลุงชาวพาไปอีก ๑๖ ไมล์ก็เข้าเมืองกะลอ จ่ายค่าเข้าเมืองยี่จู้แล้วตรงไปยังวัดเมี้ยวมะ (ศรีเมือง)

ท่านอาจารย์ใหญ่กุสะละเจ้าอาวาสวัดเมี้ยวมะรอบคอบมาก ขอหนังสือสุทธิไปจดยรายละเอียดไว้หมด แล้วให้พวกเราพักบนศาลารับแขก เณรช่วยจัดที่นอนให้ มีผ้าห่มคนละ ๒ ผืน ค่อยยังชั่วหน่อย..!

วัดนี้เป็นสำนักเรียนใหญ่ มีเณรพูดไทยได้ด้วย สิ่งก่อสร้างดูมั่นคงถาวร ราคาแพงอีกต่างหาก ขนาดเพดานติดปาเก้ทั้งตึกก็แล้วกัน ที่ยอดเยี่ยมคือน้ำไหลไฟสว่าง สะดวกสบายกว่าอย่างกึ่งกับมณฑลพะเย่ซะอีก...

อากาศหนาวจนไม่มีใครสร้งน้ำ อาตมาแค่ล้างหน้าแปรงฟันแล้ว เช็ดตัวเท่านั้น มุดเข้าใต้ผ้าห่ม กำหนดจิตภาวนา อารมณ์กำลังทรงตัวก็มี เสียงอะอะตรงเข้ามา เสียงท่านนาวิน โชยุนท์ ต้นอู และทิดจิตร ผลัดกันตอบโต้ สุดท้ายเหลือเสียงทิดจิตรเพียงคนเดียว...

ที่แท้ทิดจิตรที่ค่อนข้างจะกว้างมาหลายวันแล้ว ถึงกับชู้คนเก็บเงินค่าจ้อตรด คราวนี้เข้าผิดที่ ไปประกาศตัวเป็นคนไทย ทำให้ท่านอาจารย์ใหญ่กุสะละกลัวว่า จะเป็นการให้ที่พิกพิงกับคนหลบหนีเข้าเมือง จึงโทรศัพท์แจ้งทางอำเภอ...ก็เป็นเรื่องนะซี..!

เขาจะเอาตัวไปให้ได้ โชคดีที่เป็นพระเกือบทั้งหมด จึงตกลงว่า พรุ่งนี้เจ็ดโมงเช้าเขาจะจัดการส่งกลับ ห้ามไปไหนเด็ดขาด และยึดหนังสือสิทธิของท่านนาวิน พร้อมกับบัตรประชาชนของโชยุนท์และต้นอูไป เป็นการประกันไว้ก่อนว่าเราจะไม่แอบหนี..!

พรุ่งนี้ยอมไม่ไหววันนี้ วันนี้อยอมไม่ใช่เดี๋ยวนี้ กังวลไปยอมไว้ ประโยชน์ ตอนนี่จึงสำคัญที่สุด ส่งใจไปกราบพระข้างบน หลับดีกว่า...

ตื่นเข้ามานั่งภาวนาจนครบชุด แล้วลุกไปเข้าห้องน้ำ จัดการล้างหน้าแปรงฟันด้วยน้ำที่เย็นเจี๊ยบเกือบเป็นน้ำแข็ง ตอนเก็บที่นอนเจอเรือดเกือบสับตัวกลิ้งเกลื่อนพื้น..! เจ้าพวกนี้เกาะมากับอั้งสะไหมพรมสำหรับกันหนาวตั้งแต่มีนทะเลย์ เจออากาศแบบนี้เข้าแข็งตายหมด..!

หนาวแสนหนาว หายใจเป็นควันเหมือนสูบบุหรี่ รอแล้วรอเล่าเผ้าแต่รอ จากเจ็ดโมงเป็นเจ็ดครึ่ง เป็นแปดโมง รองเจ้าอาวาสที่ไม่รู้เรื่องราว มาบอกว่าท่านอาจารย์กุสะละไปกัณนิมนต์ ไม่ต้องคอยลาหรือ...

พอทราบความจริงเข้าท่านถึงกับตบอผาง บอกว่าเป็นอย่างนี้ได้ อย่างไร...แล้วกุสิกุจพาไปฉันเช้า อิ่มขึ้นมาจึงมีอารมณ์ค่อยต่อไป แก้วโม่งเศษเจ้าหน้าที่จึงมาถึง เวลาเจ็ดโมงเช้าของมันแดดจัดขนาดนี้เชียว..?

เขาให้เราทำหน้าที่ อาตมาเห็นว่าพวกเราได้หลักฐานคืนมาแล้ว จึงให้โชยุนท์ปล่อยผีมือเต็มที่ ไม่ก็โค้งก็ทึ่งชะไม่เห็นฝุ่น มาพักร้านเมื่อคืนให้เครื่องหายร้อน เจ้าของร้านเลี้ยงน้ำชากับขนม อาตมามอบประจำของหลวงพ่อนารทะให้เป็นสินน้ำใจ...

ผ่านศาลเจ้าเขา โชยุนท์ลงไปบอกกล่าวตามเคย จากนั้นรูดยามาถึงทางแยกเมืองเพียวบ่วย เลี้ยวซ้ายไปตามทางที่ค่อนข้างเปลี่ยวเกือบเที่ยงจึงหยุดพักเพื่อฉันเพล มีทั้งแพะย่าง นกเขาทอดกรอบ โดนทอดไปพันเก้าร้อยจัด..!

ด่านบุญเมืองตัดกง มีช้างมาต้อนรับขอบคุณผู้ทำบุญด้วย

ฝ่าความร้อนแล้งกันต่อไป น่าชมเชยบรรดาด่านบุญเป็นอย่างยิ่ง
แดดร้อนหัวแทบแตก เขายืนบอกรับบุญกันหน้าตาเฉย ซ้ำยังมากมายแทบ
จะนับด่านไม่ถ้วน ทำหน้าที่หลับคอพับคออ่อน แทบเลยบ้านโยมที่เมือง
ตัดกง ดีที่อาตมาไว้อ้อนมาก่อน...

ญาติโยมดีใจร้องไห้ตามเคย คนเราถ้าห่างบ้านไปเป็นสิบ ๆ ปี
มีคนบ้านเดียวกันมาเยี่ยมย่อมดีใจเป็นธรรมดา โยมผู้หญิงที่ปีก่อนมีอาการ
อัมพาต ปีนี้อาการแยกว่าเดิม อาตมามอบประจำให้คนละเส้น โยมกำ
แนบอกแล้วร้องไห้ยกใหญ่...

กว่าจะตัดใจลาได้ตกบ่ายสองโมง ด่านบุญนอกเมืองยังคงใช้
หุ่นช้างตัวเดิมมาเดินบอกรับบุญ คนเดินเป็นคนเดิมหรือเปล่านั้นไม่รู้? ถ้ามัน
เดินข้ามปีได้ก็ต้องยอมรับว่าเขาอึดจริงๆ ทำบุญแล้วเรารีบเดินทางต่อ...

ตามกำหนดการเดิมเราจะนอนตงอู ๑ คืน แต่โชยุนท์หวังว่า
เมืองนี้ชายแดนติดรัฐกะเหรี่ยง การตรวจตราเข้มคล้ายตงยี ทำเราจะ
ขาดวาสนากับไอ้สองตงนี่ละมัง..? มาสองครั้งไม่ได้เข้าเมืองทั้งสองครั้ง...

พันตงอูก็มีตสนิท ทั้งคน ทั้งเกวียน รถม้า จักรยาน ฯลฯ จะหลีก
รถใหญ่ซกนิตก็ไม่เป็นเมืองไทยมีหวัง **คุณร่วมฯ คุณเปอฯ** ทำงานกัน
ไม่หวาดไม่ไหว หนึ่งทุ่มพอดีที่ลุงชาวหยุดให้โยมได้กินข้าวกัน...

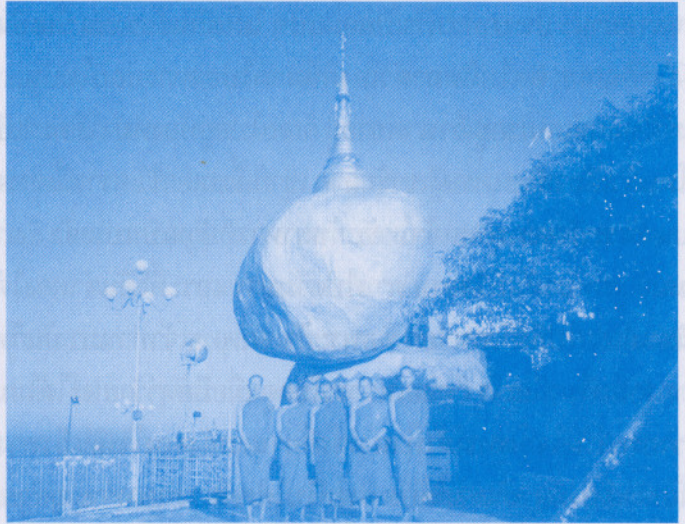
ผลของการเข้าร้านหมูกินไป โคนชะ ๙๐๐ จี๊ด..! แล้วไปเสี่ยงตาย
บนถนนต่อ เพิ่งเห็นความอืดของยอดไซเฟอร์ก็ครั้งนี้เอง พ่อลากยาวชนิด
ไม่ให้ใครเปลี่ยน จากเมืองกะลอของรัฐฉาน ผ่านมณฑลทะเลย์ ปะโก
มายันพะยาจี..!

๒๓.๐๐ น. ถึงพะยาจี

๒๔.๐๐ น. ข้ามสะพานขิตตอง
๐๒.๐๐ น. ถึงเชิงเขาพระธาตุนิทร์แขวน

จากคนไม่สูบบุหรี่ กลายเป็นอดบุหรี่ชนิดมวนต่อมวน ระยะทาง
สามร้อยกว่าไมล์หยุดกินกาแฟแก้วเดียว พาพวกเรามาอนหนาวสั่นงักๆ
มีเวลาชุกหัวประมาณ ๓ ชั่วโมง ก็จะได้ขึ้นพระธาตุนิทร์แขวนแล้ว..!

ลุกไปล้างหน้าเช็ดตัว อากาศหนาวจัดไอตัวออกไขมวง ฉันทเช้า
แล้วซื้อตั๋วรถเที่ยวแรกขึ้นเขา ปีนี้ขึ้นราคาเป็นคนละ ๑๔๕ จี๊ด แต่ถนน
ลาดยางตลอดสายแล้ว อากาศหนาวๆ นั่งรถทวนลมมันทาร์ตุดีแท้
เจ็ดโมงเช้าถึงที่จอดรถจุดแรก คราวนี้ก็เดินชิวจะ...

คณะทรรหดัวร์ขึ้นกราบพระบรมธาตุนิทร์แขวน
(อ่านต่อฉบับหน้า)

สนทนากับพระเล็ก สุธมฺมป
เดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๕(ต่อ)
ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม :

ตอบ : โฆษกเทพบุตร เขาเคยเป็นคนจนมาก่อน เสร็จแล้ว ก็อพยพหนีภัยแล้ง ลูกก็เอาไปปล่อยให้อดตายอยู่กลางทาง ไปถึงบ้านของเศรษฐีต่างเมืองไปขอทานเขาทำ เศรษฐีกำลังกินข้าวมธุปายาสอยู่ ก็สั่งให้คนไขเอาข้าวมาให้เขากินหน่อย อีต่านี่ได้ไปก็จำเสียเต็มทีเลย เพราะตัวเองอดมานานกินหมด เมียเห็นผ้าหิวมาก ก็เลยส่งส่วนของตัวเองให้ ผ้าก็กินหมดไปด้วย กินไปก็มองไป เศรษฐีก็กินข้าวมธุปายาสอยู่ เขาก็เลี้ยงหมาไปด้วย เขาอิจฉาหมานะ ประเภทว่าเราเป็นคนแท้ๆ ไม่ได้กินอย่างมัน มันเป็นหมา มันยังได้กินเลย คิดไปคิดมาตัวเองกินมากไปอาหารย่อยไม่ทัน....ตาย ความที่จิตมันจับหมาอยู่ อิจฉาหมาอยู่ ก็เลยไปอยู่ท้องหมา เกิดมาเป็นลูกหมาโตนตัวเดียวด้วย เศรษฐีเขารักมาก เขาก็เลี้ยงเอาไว้ คราวนี้เศรษฐีเขาจะนิมนต์**พระปัจเจกพุทธเจ้า**มารับภัตตาหารที่บ้านเป็นประจำ ถึงเวลาก็ไปนิมนต์ ลูกหมามันก็วิ่งตาม ตามไปตามมาจนกระทั่งมันจำทางได้ก็ไปเอง นิมนต์เอง ไปถึงก็เห่าเรียก พอพระปัจเจกพุทธเจ้าทำนมา มันก็พาไป ถ้าหากว่าถึงที่รกที่อะไร ก็คอยเห่ากรรโชกดู เมื่อมีสัตว์ร้าย จะได้ไม่มาทำอันตรายพระปัจเจกพุทธเจ้าทำน บางที่ทำนแก้งล้งใจเดินถึงทางแยกทำนแก้งล้งเลียผิด มันก็จับสบง ดึงให้ไปให้ถูกทาง เขาทำบุญด้วยเสียง คราวนี้พอออกพรรษา พระปัจเจกพุทธเจ้าทำนก็ไม่จำพรรษาอยู่ตรงนั้น กลับไปภูเขาคันธมาศ เป็นที่อยู่ของพระปัจเจกพุทธเจ้ารวมๆ กันเป็น

แสนๆ องค์ พอท่านลาเศรษฐีแล้วเหาะไป ไ้อ้หมาน้อย! ก็เสียใจตายไปเลย ไปเกิดเป็นโฆษกเทพบุตร อาณิสสส์ที่ทำบุญด้วยเสียง เขาบอกว่าถ้าพูดปกติได้ยีนไปไกลหนึ่งโยชน์ หนึ่งโยชน์นี้มัน ๑๖ กิโลเมตร เด็กๆ เคยท่องไหม ๒๐ วาเป็น ๑ เส้น ๔๐๐ เส้น เป็น ๑ โยชน์ ๔๐๐ เส้นนี้มันต้อง ๘,๐๐๐ วา ก็ ๑๖,๐๐๐ เมตร ๑๖ กิโลเมตร บอกว่าถ้าพูดเต็มเสียงนี้ ได้ยีนทั่วดาวดึงส์ แล้วดาวดึงส์มันแคบๆ ชะเมื่อไหร่ ใหญ่กว่ากรุงเทพหลายล้านเท่า

ถาม : เรื่องเกี่ยวกับคาคาสมัยก่อน....?

ตอบ : สมัยนี้ก็ขลัง สำคัญว่าโยมทำจริงมั๊ย? เรื่องของเวทย์มนต์คาถามันเป็นบาทของอภิัญญา คนจะทำอภิัญญาต้องเป็นคนเด็ดขาดจริงจังสม่าเสมอ ไม่ย่อท้อ สมัยนี้บอกให้ไปท่องคาถา หลวงพ่อท่านมีคาถายูบถ เรียกว่า คาถาเงินล้าน ถ้าหากว่าใครท่องจะรวย ท่านบอกว่าจะอย่างน้อยให้ท่อง ๗ จบ ๙ จบ โยมหลายคนมาบ่น บอกอยากจะรวยถามว่ารู้จักคาถาเงินล้านมั๊ย? รู้... แล้วเคยท่องมั๊ย? เคย ท่องวันละกี่จบ? หนึ่งจบ มันน่ารวยอยู่หรอก อาตมาบอกไปท่องไม่ต้องมาก วันละ ๑๐๘ หรือ ๓๐๐ จบก็ได้ เขาถามแล้วอาจารย์เคยท่องวันละกี่จบ? บอกเคยท่องสูงสุดประมาณ ๑,๒๐๐ มันหมดวันซะก่อน คือท่องกันแบบเอาคุณภาพ ไปช้า ๆ ย่ำยิบ เหมือนกับกินข้าว ค่อย ๆ เคี้ยวหน่อย เอาคุณภาพ ว่าจะไปเรื่อย ๆ สบาย ๆ ใจไม่ต้องไปนึกอะไร คิดว่าเราทำเป็นพุทธรูปบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา ของที่ดีที่สุดที่ครูบาอาจารย์ให้มาหน้าที่ของเราคือท่องบ่นเป็นการรักษาไว้ ถ้าเราทำอย่างแบบนี้ จริงจังสม่าเสมอ ไประยะหนึ่ง ผลที่มันสะสมตัวมามันจะเริ่มเกิดมันก็จะส่งให้

จุดที่คาถาให้ผลจริง ๆ ก็คือ กำลังใจของเราที่เป็นสมาธิ ยิ่งท่องเป็นสมาธิสูงเท่าไร คาถายิ่งให้ผลมากเท่านั้น สมัยก่อนเขาท่องกันจริงจัง สม่่าเสมอ อาตมาเคยรู้จักอดีตโจรคนหนึ่ง แก่มากแล้ว เรียกกันว่า ลุง ถามว่าสมัยของลุงทำไมมันหนึ่งเหนียวกันเยอะแฉะ สมัยของพวกผมไม่เห็นมันได้อย่างลุงเลย บอกไอ้หนูลุงถึงจะเป็นโจร แต่ถ้าหากว่ารู้ตัวเมื่อไหร่ต้องรีบภาวณา เพราะเราไม่รู้ว่าเจ้าทรัพย์จะมาเราหรือเปล่า? ไม่รู้ว่าตำรวจจะยิงเราหรือเปล่า? ว่างเมื่อไหร่ต้องภาวณา โอ้โฮ...ยิ่งกว่าพระอีก เพราะฉะนั้นเขาทำกันอย่างจริงจัง สม่่าเสมอ และพวกนี้เขามีสัจจะ คำว่ามีสัจจะ อย่างโจรสมัยก่อนไปปล้น เขามีสัจจะอยู่ ถ้าหากว่าเป็นของที่เขาใช้อยู่จะไม่เอาเอาเฉพาะของที่เขาเก็บ เป็นของที่เขาเก็บก็จะไม่เอาหมด เอาครึ่งหนึ่งเอาหนึ่งในสาม อะไรอย่างนี้ ถ้าหากเป็นของทำบุญนี้ จะไม่แตะต้องเลย อาตมาอยู่นครปฐม มีโจรตั้งอยู่คนหนึ่ง คือ เสือผาด ทับสายทอง วันนั้นแกตั้งใจจะไปปล้นโรงสี บักป้ายล่องหน้าไว้ ๗ วัน ถึงวันนั้นฉันไปปล้นแน่ ถ้าอยากจะสบาย ๆ ก็เก็บเงินเก็บทองใส่กำปั้นรอไว้ ถึงเวลาไปหัวเสร็จ ก็จะไปเลย ไม่รบกวานอะไร ถ้าคิดจะสู้ ก็ไปหาคนมา ไปแจ้งตำรวจมาจะได้พัดกัน ปรากฏว่าเข้าไปถึงในงาน เถ้าแก่โรงสีกำลังบวช ลูกชายอยู่ เสือผาดแทนที่จะได้สตางค์ ต้องควักตัวเองไป ๘๐๐ ไปให้เขา ถ้าทำบุญอยู่เขาไม่ยุ่งเลย แล้วอีกอย่างถ้าไปบ้านไหน เขาเคยให้ข้าวให้น้ำกิน เขาถือเป็นผู้มีบุญคุณ ให้อาหารเป็นการต่อชีวิต เขาจะไม่รบกวานบ้านนั้นอีกเลย สมัยนี้ไม่มีหรือก มันปล้นกระทั่งพ่อแม่ตัวเอง ข่าวนั่งสื่อพิมพ์ ดูหรือเปล่า มันเป็นสายให้เขาไปปล้น ให้เขาไปขโมยบ้านตัวเองก็มี ในเมื่อไม่มีความจริงจัง ความสม่่าเสมอ ขาดสัจจะ เรื่อง

เหล่านี้ทำไปก็ไม่มีผล สมัยก่อนสัจจะเขามี ครูบาอาจารย์ห้ามอะไรเขาจะทำตามนั้น ห้ามด่าแม่คนอื่น ห้ามลวดราวผ้า ลอดใต้ถุนบ้าน เขาทำกันอย่างนั้นเลย ปัจจุบันนี้อาตมาก็เจอหลายคน เดิน ๆ ไป เห็นเขามองโนนมองนี่ เลยถามว่าทำไม? ระวังอยู่ กลัวจะไปลอดอะไรเข้า ถ้าอย่างนั้นเองไม่ต้องเข้ากรุงเทพ เข้ากรุงเทพเมื่อไหร่ สะพานลอยเพียบ(หัวเราะ) เตียวมันก็ลอดจนได้ ทำให้จริง เรื่องพวกนี้เป็นเรื่องของคนจริง ต้องทำจริงจัง แล้วจะมีผล ส่วนใหญ่ไปทำ ๆ ทั้ง ๆ ยังไม่ทันจะเกิดผลก็ท้อเสียก่อน

ถาม : มันเกี่ยวกับคนสมัยก่อนเป็นคนดีหรือเปล่า เพราะว่าคนสมัยก่อนเวลาว่างเขาเยอะ และการทำมาหากินเขาก็ไม่เบียดเบียนคนอื่น สมัยนี้ต่างคนต่างเบียดเบียนกัน?

ตอบ : ความรัก โลภ โกรธ หลง เกิดขึ้นได้ง่ายกว่า เพราะแรงกระตุ้นมากกว่า สมัยก่อนคนอยู่ใกล้ชิดวัด อยู่ในศีลในธรรม รุ่งของอาตมาถึงแม้จะไม่ถึงรุ่งของโยม แต่อาตมาก็ยังทันในยุคที่โรงเรียนปิตวันโกนวันพระ แล้วสมัยนี้มีชะที่ไหน อาตมาขึ้นชั้น ป.๓ ต้องไปไล่ถามพี่สาวตลอดว่าเมื่อไหร่จะวันอาทิตย์ ไม่รู้จักจริง ๆ เสาร์-อาทิตย์ มันเป็นอย่างนี้ เพราะของเราใช้ ขึ้น-แรม ปิตวันโกน-วันพระมาตลอด โรงเรียนก็คือวัด วัดก็คือโรงเรียน นักเรียนคลุกอยู่กับวัดตลอด ทันทึที่เขาแยกวัดออกจากโรงเรียน ความบรรลัก็เริ่มเข้ามาตอนนั้น ปัจจุบันนี้โรงเรียนดัง ๆ ในกรุงเทพ จะเหลือแต่โรงเรียนเทพศิรินทร์ โรงเรียนเทพศิลา คำว่า "วัด" ดัดทั้งหมด คำว่า "วัด" มันน่ารังเกียจ ถึงขนาดเขาเป็นชื่อโรงเรียนก็ไม่ได้แล้วจะให้เด็กมีความดีมาจากไหน แล้วยิ่งมาถึงปัจจุบันนี้ ในเมื่อตัวเองไม่มีความดีอะไร พอบวชเข้าไปเพื่อศึกษา ไปเจอครูบาอาจารย์ที่ประเภท

เดียวกันเข้า ก็เลยยิงและกันเข้าไปใหญ่ แล้วที่หน้าเวหนาศักดิ์คือ ครูบา อาจารย์ประเภทเอาจริง เอาจริง พ่อแม่เขาเอาลูกไม่ไหว ก็ยัดเข้าวัดไป กระว่าวัดนี้สามารถเปลี่ยนลูกตัวเองได้เลย ตัวเองเลี้ยงลูกมาอย่างน้อย ๒๐ ปี เอาดีไม่ได้ ต้องส่งเข้าวัดไปบวช ๗ วัน ๑๕ วันสึกออกไปจะให้ลูกกลายเป็นคนดี เป็นในรสนชาติของชีวิต เป็นครูบาอาจารย์ระดับนี้ อาตมาจะหัวหงอกอยู่ทุกวันนี้ มันต้องช่วยกันตั้งแต่แรก พ่อแม่ เขาเรียกบูรพาจารย์ ครูบาอาจารย์คนแรก ถ้าหากพ่อแม่ไม่ตั้งหน้าตั้งตาอบรมลูกก่อน จะไปหวังพึ่งครู หวังพึ่งพระ นี่ลำบาก รุ่นของหนึ่งยังดี ต่อไปถ้าเราผลอจะมีลูกเมื่อไหร่ จะเอาลูกไม่อยู่ ที่เอาไม่อยู่เพราะว่าสิ่งล่อใจข้างนอกมันเยอะแล้วเด็ก ๆ ถ้าหากไม่ได้รับการอบรมให้มีจิตสำนึกมาก่อน ก็จะไปคล้อยตามไปได้ง่าย ยิ่งคล้อยตามง่ายเท่าไร โอกาสที่จะพังมันก็มาเร็ว

ปัจจุบันในวัดมีโทรทัศน์อยู่ ๑ เครื่อง ให้แม่ชีเขาเอาเข้าห้องลงกุญแจไป ๑๐ เดือน เต็มๆแล้ว อาตมาย้ายไปอยู่วัดนั้นได้ปีหนึ่งพอดีครบปีวันนีพอดี ยึดโทรทัศน์เขาเก็บไป ๑๐ เดือนแล้ว ห้ามมีเด็ดขาดที่มีเก็บซะ เกรงใจอยู่อย่างเดียวไม่เอาไปจำหน่าย ให้มันขาด มันทำร้ายจิตใจกันเกินไป ไม่อย่างนั้นแล้วกระทั่งเด็กวัดก็ดี แม่ชีก็ดี เณรก็ดี ไม่เป็นอันทำงาน วันๆ เอาแต่นั่งเฝ้าหน้าโทรทัศน์ เสร็จแล้วไปนั่งตาลอย อยากจะเป็นอย่างนางเอก พระเอกเขามั่ง มันน่าเชกกะโหลกมัยละ? กิจที่นักบวชควรจะทำเขาไม่ทำ สมัยอยู่ที่เกาะพระฤๅษี ก็เหมือนกัน ท่านผู้สมัยนั้น “อาจารย์ลงจานซักใบสี?” บอก “กูลงไว้ตั้งสิบโหลมึงไม่พอใช้ไร?” มันจะเอาจานดาวเทียม แต่เราเอาจานกินข้าว ชื่อไว้ตั้ง ๑๒๐ มันยังจะเอาจานอีกใบ พวกเรื่องเหล่านี้จริง ๆ แล้วเราไม่ได้ปิดกัน แต่ว่าตัวเขาเอง

นั้นแหละ ที่จะทนกระแสโลกไม่ได้ ตอนแรกขอโทรทัศน์อ้างว่าจะดูข่าวไปๆ มาๆ เดียวก็ผลอไปดูละคร ดูละครไม่สนใจเดี๋ยวก็ซื้อวีดีโอมาเพิ่มเข้าไปดู วีดีโอมาเมื่อไหร่เดี๋ยวหนึ่งไปมันตามมา อย่าคิดว่าพระเจ้าไม่ดูนะ บรรดานักบวชระยำที่มันดูเป็นปกติมีเยอะเลย ถ้าหากว่าครูบาอาจารย์ไม่เข้มงวดแล้ว ดีไม่ดีอาจารย์นะเป็นไปด้วย เรื่องของเทคโนโลยีเราปฏิเสธเขาไม่ได้ ความเจริญของโลกเป็นเรื่องปกติ เราปฏิเสธเขาไม่ได้ แต่เราต้องอยู่กับเขาอย่างมีสติ ให้มันเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ให้มันเป็นเครื่องมือในการหนุนเสริมธรรมะให้เจริญ แต่ไม่ใช่ให้มันเป็นทุกสิ่งทุกอย่างของชีวิต ขาดไม่ได้มันจะตาย

ถาม : อย่างพ่อเขาจะจตจอกับงาน แต่วางไม่ได้แล้วเขาก็จะเครียด
 ตอบ : นั่นมันเรื่องปกติ คนที่ตั้งใจทำอะไรระยะเวลายาวนาน ร่างกายคนก็เหมือนกับรถ พอขับมากๆ เครื่องมันร้อน ก็น็อคได้เหมือนกัน มีอยู่อย่างว่าถ้าเราทำใจได้ เวลางานให้อยู่กับงาน หัวทิ่มหัวต๋ามไปเลย ไม่มองโลกภายนอกเลยก็ได้ คนเดินผ่านข้างตัว ไม่รู้ว่ามีใครก็ช่างมัน แต่เวลาลึกแล้วให้กองงานไว้ตรงนั้นเลย ไม่อย่างนั้นแล้วเครียดตายเลย เราเองจะมานอน หัวก็ขมๆมาคิดอยู่แต่เรื่องงานไม่ไหว ถ้าหากว่าอยากหลับให้หัดภาวนา โอ้โฮ! เป็นเรื่องที่มีนมาก ภาวนามันเหมือนกับยานอนหลับ เราพยายามจะตั้งใจรู้ลมหายใจเข้า-ออก หายใจเข้า “พุท” ผ่านจมูกลงไปกลางอก ลงไปสุดที่ท้อง ออก “โซ” จากท้องมาอก มาจมูก ตั้งใจจะจับ ไม่ต้องมากหรอก ให้มันได้ ๒๐ ครั้ง ไม่เคยจับถึงหรอก มันจะชิงหลับเสียก่อน เป็นเรื่องแปลกมาก ถ้าเราตั้งใจทำความดีมันไม่ให้ทำ แต่ว่าคิดฟุ้งซ่านเรื่องอื่น มันตื่นได้ทั้งคืน เพราะฉะนั้นต่อไปถ้าหากว่า

หลับไม่ได้นี่ โยมตั้งใจ พุท-โธ อย่างเดียวเลย แสบเดียวแหละไปจ้อย
ไม่ทันรู้ด้วยว่าตัวเองได้ก็จบแล้ว..... เพราะฉะนั้นถึงเวลาไม่หลับก็ว่ายาว
ไปเลย พักเดียวเท่านั้น อาตมาเคยเป็น พอไม่หลับแล้วไปตั้งใจให้หลับ
ยิ่งไม่หลับใหญ่ เราเองก็ยิ่งเครียดเข้าไปใหญ่ แล้วพรุ่งนี้จะเอาแรงที่ไหน
ทำงาน ก็คิดไปโน่น คิดไปนี่ไปเรื่อย ก็ยังไม่หลับ พอตั้งใจ ข้างหัวมัน
ไม่หลับก็ตีจะภาวนาให้เยอะเลย ไม่ก็ทีหลับ ยิ่งกับกลัวเราจะตี ธิบ ๑
ตัดให้มันหลับเสียดีกว่า มันเอาจริงแล้วคราวนี้

ถาม : เมื่อก่อนผมก็ทำใจไม่ได้ มันจะเก็บเอามาคิด พอมาคิดปั๊บ ผมคิด
ว่านั่นแหละคือตัวมาร ในจิตสำนึกเรา พอเอามาคิดได้ตอนหลัง เห็นลูก
ด้วย(ไม่ชัด)..... นึกถึงคำสอนหลวงปู่ เราต้องตัดทิ้ง เวลาพักผ่อน
ร่างกายต้องพักผ่อนสวดมนต์ไหว้พระตั้ง ๒ ชั่วโมง

ตอบ : คือที่พระพุทธเจ้าท่านสอนเรา มันเป็นสุขปัจจุบันอย่างหนึ่ง คือ
ถ้าเราทำได้จิตใจเราสงบ มันจะเยือกเย็นไม่ทุกข์มาก ถ้าอึดอย่างก็
เป็นสุขในอนาคต อย่างเช่นว่าถ้าตายแล้วเราก็มีสุขคติ คือ เทวดา
พรหม หรือพระนิพพานเป็นที่ไป ไม่ต้องลงไปทุกข์ ดังนั้นท่านสอนเรา
ทั้งประโยชน์สุขในปัจจุบัน และประโยชน์สุขในอนาคต ใครทำเมื่อไหร่
จะได้ประโยชน์ทันที เพียงแต่ว่าคนเรามันแปลกกว่า กลายเป็นว่าคร่ำครึ
ล้ำสมัยก็เลยไม่อยากจะทำกัน ทั้ง ๆ ที่มันเป็นเรื่องที่เราได้ดีที่ สุดเลย
คราวนี้เรื่องของเศรษฐกิจล้มก็ดี ก็กิจการล้มละลายแจ้งไปก็ดี ตัวอย่าง
ในพระไตรปิฎกที่ชัดที่สุด ก็คือ **อนาถบิณฑิกเศรษฐี** อนาถบิณฑิกเศรษฐี
เป็นต้นตระกูลมหาเศรษฐีเลย แต่ปรากฏว่า บทดวงจะช่วยขึ้นมา สำเภ
ที่ส่งไปค้าขายต่างประเทศ ไปโดนพายุเข้าไม่รู้หายไปทิศไหน ชาวคราว

ไม่ได้เลย กองเกวียนที่ส่งไปค้าขายก็เจอลักษณะเดียวกัน ที่สำคัญที่สุด
คลังสินค้าริมน้ำโดนน้ำเซาะถล่มลงน้ำไปอีก แก่แทบจะเหลือแต่ตัว แต่ว่า
แก่เป็นคนที่มึนศีรษะเป็นปกติ ก็ยังคงนิมนต์พระพุทธเจ้าพร้อมกับพระ
ไปฉันที่บ้าน แต่จากที่เคยเลี้ยงด้วยข้าวมธุปายาส ที่ถือว่าแพงมากมีแต่
เศรษฐีกินได้ ก็กลายเป็นเลี้ยงด้วยข้าวต้มกับน้ำผักดอง แล้วท่านก็มานั่ง
เสียใจน้อยใจว่า ทานของเราเศร้าหมองแล้ว พระพุทธเจ้าท่านบอก
เสฏฐิ..ดูก่อน มหาเศรษฐี ลูซิงวา ปณัตถวา ไม่ว่าจะหยาบหรือ
ละเอียดก็ตาม ถ้าทานนั้นประกอบ ๑.เจตนาบริสุทธิ์ คือตั้งใจทำทาน
๒.วัตถุทานได้มาโดยบริสุทธิ์ไม่ได้ลักขโมย ช่วงชิงใครมา
๓.ผู้ให้คือตัวเราขณะนั้นมีศีลบริสุทธิ์ ๔.ผู้รับเป็นผู้ทรงศีลบริสุทธิ์
ท่านบอกว่าถ้าบริสุทธิ์ โดย ๔ ส่วนนี้ ทานนั้นจะหยาบหรือปราณีต
แค่ไหนก็ตามมีผลเต็มร้อย เศรษฐีท่านก็พยายามทำของท่านเรื่อย ๆ
คราวนี้ท่าน ถึงแม้ว่าจะจนก็จนอย่างเศรษฐีจน ท่านก็ยังเลี้ยงพระวันละ
๕๐๐ องค์ พร้อมกับพระพุทธเจ้าเป็นประธาน เพียงแต่ว่าเปลี่ยนจากข้าว
มธุปายาส มาเลี้ยงข้าวต้ม เขาเรียกว่าข้าวปลายเกวียน ก็คงปลายข้าว
ต้ม แล้วก็ใส่น้ำผักดองไปให้เต็ม ๆ หน่อยเท่านั้นแหละ ในเมื่อเลี้ยงพระใน
ลักษณะนั้น ที่ทนไม่ไหวก็คือเทวดา เทวดาที่รักษาฉัตรอยู่ สมัยก่อนใคร
จะเป็นมหาเศรษฐีต้องมีเงินอย่างน้อย ๘๐ โกฏิ ก็คือ ๘๐๐ ล้าน ต้องมีเงิน
ต่ำสุดประมาณแค่นั้น พระราชาจะมอบฉัตร ๓ ชั้นให้ตั้งเป็นมหาเศรษฐี
สมัยนั้นพวกเศรษฐีมีความสำคัญเกี่ยวกับเศรษฐกิจของบ้านเมืองเลย
บ้านไหนเมืองไหนมีเศรษฐีเยอะ เศรษฐกิจมันจะดี คราวนี้เทวดาที่รักษา
ฉัตรอยู่ ทนไม่ไหวโผล่หน้าออกมา ห้ามเศรษฐีว่าอย่าทำบุญเลย ตัวเอง

ยากจนถึงขนาดนี้แล้ว ยังมัวแต่ไปทำบุญให้สิ้นเปลืองอีก อนาคตบิณฑิก เศรษฐีท่านก็ไม่พอใจ ท่านก็ไล่เทวดา อับเปหิ เธอจงไป คนเป็นมิจฉา ภิฏฐิอย่างน้อยเราคบกันไม่ได้ พระพุทธเจ้าสอนเราบอกท่านเป็นของดี เพราะฉะนั้นสิ่งที่พระพุทธเจ้าสอน เราเชื่อว่าดีจริงเราจะทำ คราวนี้อนาถ บิณฑิกเศรษฐี ท่านเป็นพระโสดาบัน พระโสดาบันเป็นพระอริยเจ้ากำลัง ของท่านก็สูงมาก ในเมื่อท่านไล่เทวดาอยู่ไม่ได้ ในเมื่ออยู่ไม่ได้เดือดร้อน หาที่อยู่ไม่ได้ เพราะว่าท่านเองเป็นประเภทที่ว่า เหมือนรุกขเทวดา ต้อง อาศัยวิมานไปแะอยู่ ในเมื่ออาศัยวิมานตัวเองไปแะฉัตรอยู่ไม่มีที่จะอยู่ ก็ต้องร้อนแะเดือดร้อน ก็วิ่งโร่ไปฟ้องพระอินทร์ว่าโดนเศรษฐีไล่มาขอให้ พระอินทร์ช่วย พระอินทร์บอกช่วยไม่ได้หรอก เศรษฐีองค์นั้นเป็นพระ โสดาบันอำนาจท่านสูงกว่า ในเมื่อช่วยไม่ได้แล้วจะทำอย่างไร พระอินทร์ ก็บอกว่า เอาอย่างนี้สิ เธอจงไปต้อนเอากองเรือของเขาที่หลงทางในทะเล ให้กลับมา กองเกวียนที่ยังไม่กลับก็พยายามไปให้กลับมา สินค้าของเขาก็ ตกน้ำก็ไปมคีนมา แล้วไปขอโทษเศรษฐีซะ เศรษฐีเขาคงจะให้อภัย เทวดาเลยกลายเป็นคนไข้ไปเลย ท่านต้องไปไล่ต้อนเรือเขากลับ ไปไล่ต้อนเกวียนเขากลับ ต้องไปงมสมบัติเขากลับ คราวนี้แกก็ทำงาน ก้อกแก๊ก ๆ ของแกอยู่ทั้งคืน เทวดานะรัศมีกายแกสว่าง มันก็เหมือนกับ เปิดไฟไว้ในคลัง สินค้าของเศรษฐีต้องตกน้ำไปเพราะว่าคลังสินค้ามันพัง แกก็สร้างคลังสินค้าใหม่ เตรียมมรว่าถ้ากองเรือกลับมาเมื่อไหร่ จะได้เอา สินค้าขึ้นมาเก็บได้ เทวดาแกก็ไปงมมาใส่คลัง เศรษฐีก็ตื่นขึ้นมากลางดึก มองไป เฮ้ย! ใครทำอะไรอยู่ในคลัง สว่างขนาดนั้น แล้วมีเสียงอยู่ แกก็เข้าไปถามว่าใครอยู่ในนั้น เทวดาก็โผล่หน้ามาสารภาพว่า “ผมเองครับ”

ถามว่าแล้วแกทำอะไร ก็บอกไปงมสินค้ามาคืน แล้วตอนนี้กองเกวียนของ ท่านที่ไปค้าขายต่างเมืองก็ตามมาให้แล้ว กองเรือก็จวนจะมาถึงแล้ว ขอให้ ท่านอภัยให้ด้วย เศรษฐีก็บอกว่า ถ้าหากทั้งหมดนั้นกลับคืนมา จะให้อภัย ได้ แต่ว่าก่อนจะให้อภัยต้องไปขอขมาพระพุทธเจ้าด้วย เทวดาก็ยอมรับ ไปขอขมาพระพุทธเจ้า เศรษฐีถึงยอมอภัยให้แล้ว พอสินค้ากลับคืนมา ค้าขายได้ใหม่แกก็ร่ำรวยเหมือนเดิม เพราะฉะนั้นเรื่องนี้เราจะเห็นว่า ต่อให้เขาเคยทำบุญในอดีตมากขนาดไหนก็ตาม กลายเป็นเศรษฐีมหา เศรษฐีก็ตาม แต่ว่าเราไม่ได้ทำบุญมาตลอด ก็มีมีส่วนที่สร้างกรรม สร้าง ความชั่วอยู่ ถึงเวลาผลกรรมมันสนอง กลายเป็นคนจนชั่วคราวไปเลย อันนี้สู้พวกเศรษฐีในบ้านเราไม่ได้ มันล้มบนฟูก บอกว่าล้มละลาย ๆ แต่มัน เทียบนอกกันประจำ ล้มละลายประเภทนี้มันหน้าซำ (หัวเราะ) เพราะฉะนั้น อะไรเกิดขึ้นก็ตาม ศาสนาพุทธของเราดีตรงที่ว่า สิ่งที่พระพุทธเจ้าท่าน บอก ตรงตามนั้นพิสูจน์ได้ ท่านบอกว่าทุกอย่างนี้เกิดขึ้นกับเราเป็นกรรม คือการกระทำของเราในอดีตทั้งนั้น กรรมดีคือกุศลกรรม กรรมชั่วคืออกุศล กรรม ส่วนใหญ่กรรมดีเราจะเรียกว่า “บุญ” กรรมชั่วเราจะเรียกว่า “กรรม” ฉะๆ ผลบุญผลกรรมที่เราทำ มันก็จะมาส่งผลในปัจจุบัน ถ้าเราทำดีไม่ สม่าเสมอ ถึงเวลากุศลผลบุญมันขนาดช่วงเอง กรรมที่รอจ้งหะอยู่ เข้ามา สนองเมื่อไหร่ ก็เจ้งเมื่อนั้น จะเดือดเนื้อร้อนใจ ทุกข์ใจสารพัด เรื่องไม่ดี จะเกิดขึ้น สมเด็จพระสังฆราช(อยู่) ท่านบอกว่า ถ้ายังมีชีวิตอยู่ สิ่ง ที่ควรชวนชววยที่สุดก็คือ เร่งทำบุญเอาไว้ ถ้าคนเราตราบไดยังเกิด แก่ เจ็บ ตาย อยู่ให้ทำบุญไว้ให้มาก คือเกิด แก่ เจ็บ ตาย นี่มันยังไม่ หลุดพ้น ถ้าเราตั้งหน้าทำความดีอยู่ ได้รับผลฝ่ายดีอย่างเดียวกับชววย

ไปตลอด นั่นระดับนั้นท่านยังให้ไว้เป็นคติประจำใจเลย “มีแต่บุญเท่านั้น
 ที่ควรจะเร่งชวนชวยไว้ให้มาก ถ้ายังเกิดแก่เจ็บตายอยู่ บุญยังสำคัญ
 ต้องรีบทำไว้” พระพุทธเจ้าท่านบอกอะไรเป็นจริงตามนั้น เพราะฉะนั้น
 เราเองพอมาเจอในสถานการณ์อย่างนี้ มันคืออยู่อย่างว่า ศาสนาพุทธเป็น
 ศาสนาของแท้ เป็นอริยสัจ คือความจริงแท้ ๆ อย่างประเสริฐ พิสูจน์
 ได้ทุกเวลา ฉะนั้นเราเองก็ไม่ต้องเสียเวลาพิสูจน์ ท่านบอกว่ามันเป็นเพราะ
 กรรม คือการกระทำของเรา ในอดีตเราทำมาปัจจุบันจะรับ เพราะ
 ฉะนั้นถ้าเราทำปัจจุบันดีอนาคตเราก็จะรับความดีส่วนเดียว ตอนนี่
 เป็นปัจจุบัน อีกวินาทีหนึ่งมันก็กลายเป็นอดีตไปแล้ว ก็ไล่ไปเรื่อย ๆ
 เพราะฉะนั้นถ้าหากเราทำกรรมดีในปัจจุบันให้ต่อเนื่องยาวไปเรื่อย
 มันก็จะกลายเป็นส่งผลให้อนาคตของเราดีเอง คราวนี้ ความดีมันไม่ได้
 จะต้องเสียเงินเสียของอยู่ตลอด ทานมัย ความดีเกิดจากการให้ทรัพย์สิน
 สิ่งของแก่คนอื่น หรือว่าให้ความรู้ก็ได้ ให้อภัยก็ได้ เขาเรียกว่าเป็น
 ธรรมทาน อภัยทาน เหมือนกับ สีส้มัย บุญเกิดจากการรักษาศีล มีผล
 มากกว่าให้ทานเป็นร้อยเท่า เพียงแต่ตั้งหน้ารักษาศีลขาบทให้ครบเท่านั้น
 ภาวนามัย บุญเกิดจากการทำสมาธิ ภาวนา มีผลมากกว่าศีลเป็นอีกร้อย
 เท่า ก็ไม่เสียอะไรเลย อปจายนมัย อ่อนน้อมถ่อมตนกับคนอื่นเขา
 คนเห็นเอ็นดาเอ็นใจ เกิดความรักใคร่เมตตา ทำให้บุญกุศลมันเกิดขึ้น
 เนื่องจากความเอ็นดาเอ็นใจที่คนอื่นเขาเห็นเรา ก็เลยได้บุญตรงนั้น
 เวชยาวัจจมัย เห็นคนอื่นเขาทำบุญ ช่วยให้งานบุญเขาสำเร็จ ได้บุญ
 บัณฑิตทานมัย ทำบุญแล้วอุทิศให้คนอื่นเขา สิ่งที่เราทำมาโดยยาก ยังตั้งใจ
 แบ่งให้คนอื่นเขา กำลังใจประกอบไปด้วยเมตตากรุณา ขนาดนั้นก็เลย

เป็นบุญ บัณฑิตานุโมทนา มัย เห็นคนอื่นทำดีพลอยยินดีด้วย แทนที่จะ
 อิจฉาริษยาก็นิยดีในบุญเขา รัชมัสสวณมัย ฟังธรรมแล้วนำไปปฏิบัติ
 ก็เป็นบุญ รัชมเทศนามัย ทำได้แล้วสอนคนอื่นต่อก็เป็นบุญ ตัวสุดท้าย
 เรียก ทิฏฐุชุกรม มีความเห็นถูกต้องว่าพระพุทธเจ้าสอนมานั้นดีจริง เราจะ
 ทำตาม สรุปแล้ว เราทำบุญได้ทุกวัน โดยไม่ต้องเสียอะไรเลยก็ได้
 เพียงแต่วิธีทำนี่บางคนเขาไม่รู้ ในเมื่อไม่รู้ก็เลยทำไม่ถูก มีแต่ทานมัย
 บุญที่สำเร็จด้วยการให้เท่านั้นที่จะเสียของ แต่ถ้าเราให้เป็นธรรมทาน คือ
 สอนเขาก็ดี เป็นอภัยทาน คือรู้จักปล่อยวาง รู้จักละเว้นเขาก็ดี มันเป็นบุญ
 ทั้งนั้น

น ตั ทพฺหํ พนฺธนมาหุ ธีรา
ยทายสํ ทารุชปพฺพชณฺจ
สารตฺตรตฺตดา มณิกุณฺฑลลฺลสุ
ปฺตุเตสฺสุ ทาเรสุ จ ยา อเปกฺขา . . .

เครื่องจองจำที่ทำด้วยเหล็ก ไม้ และปอป่าน
ท่านผู้รักกล่าวว่า ยังไม่ใช่เครื่องจองจำที่มั่นคง
แต่ความกำหนัดยินดีในเครื่องเพชร บุตร ภริยา
เป็นเครื่องจองจำที่มั่นคงนัก

Not strong are bonds made of iron,
Or wood, or hemp, thus say the wise.
But attachment to jewelled ornaments,
Children and wives is a strong tie.

เอตํ ทพฺหํ พนฺธนมาหุ ธีรา
โอหารินิ สิทฺธิลทฺตปฺปมฺมุจํ
เอตํปิ เจตฺวาน ปรีพฺพชนฺติ
อนเปกฺขินิ กามสฺสุขํ ปหาย . . .

ท่านผู้รักกล่าวว่า เครื่องจองจำชนิดนี้มั่นคง
มักจุกุดลากลงที่ต่ำ คล้ายผูกไว้หลวม ๆ แต่แก้ยากนัก
ผู้รู้ทั้งหลายจึงทำลายเครื่องจองจำนี้เสีย
ละกามสุขออกบวชโดยไม่ไยดี

This is a strong bond, says the wise,
Down-hurling, loose but hard to untie.
This too they cut off and leave the world,
With no longing, renouncing the sense-pleasures.